

สำนักพิมพ์
นางดรีม

ความรัก เพียงฝัน

สุริยาทิศ

ฤตวัน...แค่ฝันไป

1

นังดาว

“อ้าว นังช้อย! นั่นมันลูกสาวเอ็งไม่ใช่หรืวะ!”

เสียงตะโกนจากคนผู้หนึ่งส่งให้นางช้อย บ่าววัยสามสิบละมือจากการขี้ผ้าที่หัวสะพานทำน้ำ รีบลุกออกมามองหาต้นเสียง ซึ่งก็คือยายนวม บ่าวเก่าแก่ของที่นี่ซึ่งกำลังยืนเปล่งเสียงเรียกกันอยู่ทางไหนสักทางหนึ่ง

“บ้านวม นังดาวรี ไหน มันอยู่ไหนล่ะ”

“โน่นไงพบผ่า” ยายนวมชี้มือไปที่สนามเบื้องหน้า มีต้นไม้สูงใหญ่ตลอดแนวริมสระกว้าง บริเวณนั้นเอง นางช้อยเพิ่งมองเห็นเด็กชายกลุ่มหนึ่งยืนรวมตัวหัวเราะแลสสนุกสนาน นางช้อยเร่งฝีเท้าเข้าไปใกล้ ยิ่งเบิกตากว้างขึ้นอีก เมื่อเห็นเด็กหญิงตัวน้อยแพดเสียงลั่นร้องอยู่บนมะม่วงต้นสูง

“อ้าวอีนี้ ขึ้นไปทำอะไรบนนั้นล่ะมึงก็...” นางช้อยชะงักปากจับปล้นเมื่อพูดออกไปได้เท่านั้น เพราะเด็กผู้ชายคนหนึ่งในกลุ่มที่สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดสะอ้าน ผิดแผกแตกต่างไปจากเด็กคนอื่นๆ ที่ไม่ได้สวมใส่อะไรนอกจากกางเกงขาสั้นสกปรกมอมแมม

“คุณชายหนึ่งหรือคะนั่น” นางช้อยเดินเข้ามาด้วยใบหน้าจบน
“มาเล่นอะไรกันแถวนี้เจ้าคะ”

“ฉันสั่งให้นังดาวมันขึ้นไปเก็บมะม่วงนะสิ แต่มันปีนกลับลงมาไม่ได้”

หม่อมราชวงศ์กริชตอบพลางหัวเราะว่า รวากับเสียงประทัด
ดังลั่นกัมปนาท

“พิธ คุณชายของป่าว ทำไมถึงให้นังดาวมันป็นขึ้นไปแล้วคะ
ไอ้เดือน ไอ้มัด ไอ้พวกนี้มันก็ออกคลองแคล้ว อีกร้อย นังดาวมันเป็น
เด็กผู้หญิงนะเจ้าคะ”

“จะหญิงหรือชาย เมื่ออยู่กับฉันแล้วก็ต้องทำตามที่ฉันสั่ง” คุณชาย
วัยสิบสองปีผู้มีรูปร่างสูงและผิวขาว ยืนกอดอกให้หลังผึ่งอย่างวางอำนาจ
“ฉันถือว่านังดาวมันเป็นลูกน้องของฉันคนหนึ่ง มันเองก็เต็มใจทำตาม
คำสั่งของฉัน จริงไหม...นังดาว!”

คุณชายหนึ่งตะโกนถามขึ้นไปข้างบน ทว่า ‘นังดาว’ กลับยิ่งแผด
เสียงร้อง...เป็นเสียงของความตื่นกลัวและเจ็บแสบคันเคะเยอ ก็อะไร
เสียอีกเล่าที่ทำให้เป็นเช่นนั้น...รังมดแดงนะซี

“อ้าว อีดาว ลงมาได้แล้ว แหมมึงละก็” นางช้อยยืนต้นอยู่ใต้ต้น
ไม้ต้นใดก็ถูกมะม่วงที่พลั้งหลุดมือจากลูกสาวตกใส่หน้าผากจนหวัดร้อง
ให้อีก “อีดาว มึงกระโดดลงมาเดี๋ยวนี้ อย่าให้กูต้องป็นขึ้นไปลากมึงถึง
ข้างบนเชียวนะ อีนังนี่!”

ท่ามกลางเสียงหัวเราะเยาะหยันของเด็กชายทั้งหมด รวมถึง
คุณชายหนึ่งผู้สะแกใจผู้นี้ด้วย เด็กหญิงใช้เวลาอยู่ครู่หนึ่งก็ไต่ลงมาจน
ได้ สุดท้ายก็ถูกคนเป็นแม่ลากตัวออกมาจากกลุ่มเด็กผู้ชาย พอถึงเรือน
ป่าวได้ นางช้อยก็สวมวิญญาณยักษ์ขึ้นมาทีเดียว

“โอ๊ยแม่! เบา”

นางช้อยไม่ปรานีปราศรัยลูกสาวคนเล็กของหล่อนหรอก ยิ่งดาว
ร้องหล่อนก็ยังตีหัวเข้าให้ที่หลังแขน บ้างก็หยิกเข้าที่หัวไหล่อย่างอด
หงุดหงิดมิได้ ขณะที่มือก็ยังป้ายยาทาแก้คันให้ลูกสาวด้วยการลงน้ำหนัก
แรงๆ

“นังลูกวอกลูกค่างมาเกิด ขำบอกเอ็งแล้วไซ้ไหม อย่าไปคลุกคลี

กับไอ้พวกเด็กผู้ชายนั้น ลำพังไอ้เดือนพี่ชายเอ็งนั้นไม่เท่าไร แต่หาก
คุณชายหนึ่งเธอเล่นด้วยละก็ ไม่แคล้วได้ถูกเขาแกล้งเขาข่มกลับมาทุกที
ทำไมไม่เชื่อฟังข้า หืม อีนี่ ฎุขอติอีกทีเถอะ”

เด็กหญิงสะบัดสะบิ้งไล่ ก่อนจะได้เสียงดังจะฉาน

“ก็วังนี้มันไม่มีเด็กผู้หญิงให้ฉันเล่นเป็นเพื่อนนี่นา แล้วฉันก็ไม่ได้
อยากจะเล่นกับคุณชายด้วย แต่ใครเล่าจะสั่งห้ามคุณชายเธอได้ ไอ้พวก
พี่เดือนก็ร้าย...ห้าวระเเยะใส่ฉัน”

“คราวก่อนก็ครั้งหนึ่งละ พ่อเอ็งลงหว่ายเสียกันลาย ไปเล่นน้ำ
คนเดียวได้ยังไง นี่ถ้าพ่อเอ็งพาหม่อมท่านกลับมา ข้าจะฟ้องให้จัดการ
กับเอ็งอีกรอบ”

“โธ่แม่!”

“ไม่ต้องบ่น! ทันทหลังแล้วเลิกเสื่อขึ้นให้ไว เดี่ยวเถอะมึง คันทัวตัว
อยากรูปงามเหมือนท้าวแสนปมรี”

หลังจากเป็นที่รู้กันว่ารถยนต์ที่นั่งในหม่อมเจ้าสุริยวัณณ วรภิรมย์
เล่นเข้ามาจอดเทียบหน้าตึกใหญ่แล้ว บรรดาบ่าวทั้งหมดจะส่งสารต่อ
กันนับตั้งแต่หน้าวังยันท้ายวังทีเดียว ก่อนจะเกิดความกระตือรือร้นใน
หมู่บ่าวห้องเครื่อง ซึ่งอยู่ใต้ถุนเรือนครวอันไม่ไกลจากตึกใหญ่ที่พำนัก
แห่งท่าน มียายนวมนั่งเป็นแม่งานให้บ่าวหญิงกว่าเจ็ดคน ส่วนบ่าวผู้ชาย
จะรีบเร่งในส่วนงานพื้น งานซ่อมแซม และเป็นมือเป็นไม้ให้บ่าวผู้หญิง
อย่างกุกูกุจอ

เหตุการณ์เหล่านั้นคือสิ่งที่เกิดขึ้นทุกวันที่นี้... เด็กหญิงดาวจะถูก
บังคับให้มานั่งล้างผัก เลือกผัก และหุงข้าว เจ้าหล่อนอายุเพียงแปดขวบ
เท่านั้น แต่งานครัวคล่องแคล่วเพราะฝึกหัดมานานกว่าสองปี เรียกได้ว่า
เมื่อรู้ประสาพอที่จะสั่งการก็ถูกบังคับใช้งานจากคนเป็นแม่เสียแล้ว

แต่งงานไหนจะน่าเบื่อเท่ากับงานแกะสลักลงจานเป็นไม่มี มือเรียว

เล็กของดาวไม่เหมาะกับงานประเภทนี้เท่าใดนัก เด็กหญิงไม่สู้งานที่หนึ่ง เบื่อเหียน และประดิษฐ์บรรจง ช่วงแรกถึงกับโยนเม็ดเกะสลักทิ้งอย่างหัวเสียทุกวัน แต่ช่วงหลังฝีมือเริ่มดีขึ้นกระทั่งสวยงามจนได้ในที่สุด ก็เพราะถูกมืออหังสของนางช้อยผู้เป็นแม่นั้นละ ตะบันตีเข้าให้จนแดง ถือกทั้งหลังมือ

“เป็นผู้หญิงนะนางดาว รู้ชาพวกนี้ไว้ถือว่าเป็นทรัพย์ วันข้างหน้า เกิดเอ็งมีผิวเป็นตัวแทนขึ้นมา อยากแกงส้มต้มปลาเมื่อไรก็ทำเองได้ ไม่ต้องขัดใจผิว”

นางช้อยพร่ำพูดอย่างนั้นตั้งแต่เด็กหญิงมีอายุหกขวบ เรียกว่าเมื่อเริ่มจุดไฟเป็น...คนเป็นแม่ก็พูดถึงเรื่องผิวให้แล้ว ดังนั้นเด็กหญิงจึงค่อนข้างวางเฉยในเรื่อง ‘ผิว’ ที่แม่พูด ค่อนข้างไม่คิดฝันจะมีใครให้เป็นภาระแก่ตัวเสียอีก

เมื่อจวนเวลาสำหรับเย็น คนบนตึกไม่ว่าจะบ่าวหญิงหรือชาย จะเดินลงมาส่งสารที่ห้องเครื่องเพื่อให้รับทราบว่าเจ้านายพร้อมแล้ว หากในวันธรรมดาก็จะรอให้คุณชาย ‘สองพี่น้อง’ กลับจากโรงเรียนเสียก่อน แล้วขึ้นไปอาบน้ำผลัดเป็นชุดนอน เมื่อพร้อมหน้าพร้อมตา ยายนมจะสั่งให้บ่าวสักสองสามนางยกมารับขึ้นไป โดยไม่จำเป็นต้องให้ววนให้บ่าวผู้ชายรับภาระเรื่องนี้

แต่เด็กหญิงดาวนั้นลี หน้าที่ของเจ้าหล่อนยังไม่จบสิ้นเสียที เมื่อขึ้นตึกจะถูกนางช้อยสั่งให้ปั้นหน้า ‘ดีๆ หน่อย’ ไม่ให้อยู่ในอากัปภิกิริยาสะบัดงอน ให้หม่อมท่านตำหนิจนอับอายเอาได้

ท่านชายสุริยวัฒน์เสด็จห้องเสวยพร้อมหม่อมในพระองค์... หม่อมวดี สตรีผู้เป็นที่กล่าวถึงในแทบจะทุกเรื่องของวังนี้ หากบ่าวคนไหนสนองงานไม่ถูกจริตท่าน จะถูกตำหนิด้วยคำพูดกระทบกระแทกเจ็บแสบให้หลับไม่ลงกันทีเดียว หม่อมวดีเป็นเจ้านายที่ขึ้นชื่อว่า ‘ดุ’ แต่เป็นนิสัยดุที่ไม่ร้าย... ยายนมพูดถึงท่านลับหลังอยู่บ่อยครั้งว่า ท่านเป็นเจ้านาย

ประภาพปากร้ายแต่ใจดี ซึ่งคนประภาพนี้เด็กหญิงดาวยังจำแนกไม่ออก อยู่ที่ว่า...คนใจดี เหตุใดจึงต้องฝีปากร้าย เพราะอะไรกันเล่า

“นำรืบทานใหม่เพคะท่านพี่” หม่อมวดีเฝ้าพระทัยท่านชายก่อนมื้ออาหารจะเริ่มต้นเสมอ ระหว่างรอคุณชายทั้งสองลงมาจากห้องที่พำนัก “หม่อมฉันสั่งให้ทำน้ำพริกถวาย แต่ก็เกรงว่าท่านพี่จะเบื่อน้ำพริกจะปีป่านวมเสียก่อน มื้อนี้รับรองว่าถูกพระทัยแน่เพคะ น้ำพริกมะขามสดเพคะ”

“หอมนำทาน ฝีมือป่านวมถูกใจพี่ทั้งนั้นกระมัง ขาดแต่ไปสักคนวังเราคงไม่ต่างไปจากพวกอดอยากปากแห้ง” ท่านชายมีพระอารมณ์ขันอยู่เสมอ แม้ว่าพระองค์จะดูน่าเกรงขามสมตำแหน่งฐานะข้าราชการชั้นสูงแห่งกองพันทหารม้ารักษาพระองค์ฯ

“แล้วแกลงนี้เล่า สิ้นจืดจ้านแบบนี้ ไม่บอกก็รู้ว่านางซ้อยเป็นคนทำใช้หรือไม่”

“เพคะท่านชาย” นางซ้อยรีบตอบ รอยยิ้มแผ่ขยายจนเต็มวงหน้า “สูตรป่านวมแก่นั้นละเพคะ แต่ใครก็ว่ารสมือของหม่อมฉันจืดจ้านกว่ามือแก่มาก”

“ดีๆ ข้าขอบ เรื่องแกก็ต้องยกให้เอ็งนั่นละ อ้าวนั่น...นั่งดาวรีหรือลูกค่างที่ไหนดันล่ะ นั่งตัวแดงเป็นจำเขี้ยว”

ที่แรกเลยดาวก็ไม่หือไม่อือ...จนถูกคนเป็นแม่ลอบหยิกเข้าที่สีข้าง เจ้าหล่อนก็ร้องลั่นจนหม่อมวดีหันมาทำตาเขี้ยวปิดใส่ ดาวจึงตอบรับท่านชายก่อนกล่าวขอประทานโทษพระองค์

“นางซ้อย คราวหลังถ้ามันไม่อยากจะขึ้นมารับใช้ ก็ปล่อยให้มันไปเล่นกับพรรคพวกมันเถิด” ท่านชายตรัส

แต่นางซ้อยกลับชี้แจงพระองค์ว่า “ให้มันรู้งานเสียเดี๋ยวนี้เถิดเพคะ วันๆ เห็นจะไม่ได้ทำอะไรดอกเพคะ วิ่งเล่นไร้แก่นสาร นี่ที่เห็นว่าเนื้อตัวจ้าแดงก็เพราะผลจากการเล่นไม่รู้กาลเทศะนั่นละเพคะ”

ท่านชายทรงพระสรวลอย่างอารมณ์ดี ตรงข้ามกับหม่อมวดีที่ไม่อยากจะสนใจในความเป็นอยู่ของบ่าวเท่าใดนัก ทั้งสองนายรอคุณชายสองพี่น้องอีกจนครู่หนึ่ง...ก็ได้ยินเสียงหม่อมราชวงศ์วิกรมโชติแว่นมาแต่ไกล

เด็กชายปรากฏตัวในชุดนอนผ้าแพรสีน้ำเงินตัวโคร่งพร้อมทั้งหม่อมราชวงศ์วรัญชิต หรือคุณชายสอง ผู้เป็นน้องต่างอุทร สวมชุดนอนคล้ายกันแต่เป็นสีเปลือกมั่งคุด ใบหน้าขาวเหลืองไร้ความสดใสเช่นคุณชายคนพี่ ราวกับสิ่งมีชีวิตต่างโลก

เด็กหญิงดามีโอกาสดำเนินหน้าคุณชายสองเพียงที่นี้ มือลำรับเย็นของทุกวันแบบนี้ เพราะนอกเหนือจากเวลานี้ คุณชายสองไม่เคยย่างเท้าออกจากตึกสักเพียงครั้ง เขาไม่มีกลุ่มเพื่อนพ้องบริวารอย่างคุณชายหนึ่ง และออกจะเคร่งขรึมเกินวัยสิบขวบ จนหลายครั้งดาวได้ยินบ่าวที่ท้ายวังแอบพูดกันว่าคุณชายสองเหมือน ‘เด็กเจ้าปัญญา’

ดาวไม่รู้หรือว่าปัญญาที่เขาว่ากันนั้นคืออะไร หรือบางทีเจ้าหล่อนอาจรู้แล้วก็ได้ แต่กลับมองไม่ออกว่านั่นคือปัญหา

‘ท่านชายเคยมีหม่อมอยู่อีกคน ชื่อว่าหม่อมสาย เป็นแม่ของคุณชายสองนั่นละ’ นางซ้อยเคยเล่าเรื่องราวคร่าวๆ ของหม่อมราชวงศ์วรัญชิตให้ดาวฟังเพียงประมาณหนึ่ง เท่าที่เด็กหญิงคนหนึ่งจะฟังรู้ ‘แต่เมื่อครั้งที่หม่อมสายเธอคลอดคุณชายสอง หม่อมเธอเคราะห์ร้ายเหลือเกิน เสียชีวิตหลังจากเห็นหน้าคุณชายเพียงไม่กี่นาทีเท่านั้น’

นางซ้อยไม่ได้เล่าต่อจากนั้นว่า...หม่อมวดีกลายเป็นบุคคลที่เอาเรื่องบุญญาบารมีกับอาเพศมาประสมรวมกันให้เกิดเป็นเรื่องเดียว หม่อมวดีว่าคุณชายสองเป็นบุตรผู้สังหารแม่ เกิดมาแล้วเป็นกาลีแกว่ง แต่เคราะห์ยังดีที่ท่านชายทรงไม่มีใครเชื่อถือในเรื่องท่านองนี้ เพราะถึงอย่างไร...โอรสทั้งคน พระองค์ไม่มีประสงค์จะทอดทิ้งเป็นแน่แท้

‘ไม่มีอะไรน่ากลั้มเท่ากับการเป็นทางเสื่ออีกแล้วกระมัง...’ ‘นังดาว’

เดินไปพล่มือไปตามแนวแถวของเด็กชายผู้สูงส่ง แต่ละคนไม่เว้นแม้แต่พี่ชายวัยสิบขวบของหล่อนอย่างเจ้าเดือน ก็มีได้ใส่ใจต่ออารมณ์คนเป็นน้อง มิหนำซ้ำยังเอาแต่เป็นลูกไล่ลูกโยนให้คุณชายหนึ่งแทบจะทุกเรื่อง

“นังดาว เอ็งไปหาลูกมะพร้าวมาสิ ข้าจะลงเล่นน้ำ”

“ใช้มะพร้าวทำไมหรือคะคุณชาย” เด็กหญิงถามกลับ ใบหน้าจางนบิตเบี้ยว “ก็คุณชายว่าเย็นน้ำคล่องแล้วนี่คะ”

“ในเมื่อข้าจะเอา แล้วเอ็งจะถามทำไมวะนังดาว” คุณชายหนึ่งย้อนกลับอย่างเอาเรื่อง เวลานั้นเองเจ้าเดือนก็หันมาทำตาเขียวใส

“ไปสิอีดาว”

“เจ้าคะ!”

ดาวกระแทกเท้าโครมๆ เดินออกมาจากแนวแถว ปากเล็กใต้จมูกจิ้มลิ้มของเด็กหญิงขมุขมิบ ไม่รู้ว่าแค้นหรือก่นด่ากันแน่... แล้วตาก็กวาดมองไปรอบๆ ส่วนหย่อม

“จะไปหาลูกมะพร้าวที่ไหนเล่าวะ!” เด็กหญิงยืนเท้าสะเอว ก่อนเลื่อนมือขึ้นเกาศีรษะดังแกรก ผมหยิกฟูดูไม่เข้าทำยังยุ่งเหยิงไปกว่าเดิมจากที่นางซ้อยหวีให้ “อ้อ...ในครัวคงจะมี”

ดาวชะงักเท่าครู่หนึ่ง ขณะเดินผ่านสนามบริเวณปีกขวาของตึกใหญ่ เจ้าหล่อนเหลือบไปเห็นเด็กชายผู้หนึ่งยืนนิ่งราวกับหุ่นอยู่บนกระเบื้องไม้ชั้นสอง เด็กหญิงดาวแปลกใจกับสายตาของเด็กชายผู้พินิจมองลงมาอย่างเขม็งเคร่งขรึม

“คุณชายสอง ลงมาเล่นน้ำด้วยกันไหมเจ้าคะ”

แทนที่จะได้คำตอบ คุณชายสองกลับหันหลังเดินเข้าไปในห้องนอนของตัว ส่งผลให้เด็กหญิงยืนเก้อหน้าม่าน

‘เมื่อคุณชายวังนี้เหลือเกินไฉน!’

เจ้าหล่อนไม่ได้พูดเสียงดังออกมาหรอก

เสียงของหล่อนดังอยู่แค่เพียงในความคิดเท่านั้น

ตึกใหญ่ของวังวรวิทย์สร้างด้วยไม้รูปแบบกึ่งชนมบัซซิงสถาน

แบบวิกตอเรียนยุคหลัง งดงามด้วยลายฉลุที่ช่องลมทุกด้าน ตึกใหญ่ทั้งหลังทาด้วยสีฟ้าอ่อนๆ มองแล้วสบายตา ไม่เคร่งขรึมอย่างวังของผู้ทรงอำนาจในราชการวังอื่น สิ่งแวดล้อมภายในวังก็ร่มรื่น ไม่ถึงกับน่าตื่นตาด้วยอาณาบริเวณ แต่ก็น่าชื่นใจเมื่อนาสึกสัมผัสกลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกไม้หลายชนิด กล้วยไม้หลากสีทั้งพันธุ์ไทยและเทศ ท่านชายเองก็โปรดในเรื่องแต่งสวนไม่น้อย ทุกอย่างก็เห็นว่าเป็นธรรมชาติอันตระการล้วนแล้วแต่เกิดจากพระอุปนิสัยของท่านทั้งสิ้น

แต่ธรรมชาติ แมกไม้ใบหญ้า กลับมิได้สวยงามในสายตาของเด็กหญิงดาวนก เช่นเวลานี้เอง หล่อนพลั้งเหยียบกุหลาบหนูที่หอมมวดี เพิ่งจะสั่งให้นายชด ผู้เป็นบิดาของเด็กหญิงนำมาปลูกเป็นแนวไว้รอบตึกใหญ่ เด็กหญิงรู้ความผิดไม่น้อยไปกว่าความกลัวลึกชนิด แต่ช่วงเวลานี้หล่อนกำลังมองข้ามทุกเหตุการณ์ในายหน้า

เด็กหญิงดาวนง์หลบอยู่ในมุมมืดด้านหนึ่งของตึก หล่อนไม่ได้สุนทรีย์จะชื่นชมดวงดาวบนท้องฟ้า แม้คืนนี้จะเป็นคืนเดือนแรมอันน่าสนใจก็ตามที่...

หล่อนกำลังนั่งสะอื้นอยู่เพียงลำพังต่างหาก

“ใครนั่งอยู่ข้างล่าง ชายถามว่าใคร”

เด็กหญิงสะดุ้งเพราะเสียงที่ดังจากเหนือหัว ลูกพรตพรตไม่ทันระวังตัวหนักก็คว้าจับบ สัมผัสที่ลื่นรับสทฐาสนามและกลิ่นดินจากมูลสัตว์ พอลุกขึ้นได้อีกครั้งเลยถือโอกาสร้องลั่นออกมาเสียเดี๋ยวนั้น

“หยุดนะ อย่าร้อง” เสียงข้างบนลอยลงมาอย่างนุ่มนวลอีกครั้ง “จะปลุกให้ทรงตื่นหรือ เงยหน้าขึ้นมาซิ ใครกัน”

เด็กหญิงนึกถึงพัทตร์ของท่านชายลอยคว้างอยู่ในหัว อำนาจใน

พระองค์คงไม่น่าวิตกเทียบเท่ากับหม่อมมวดีหรือภรรยา เมื่อคืนสติ จึงก้าวออกมาจากใต้ระเบียงเล็กก่อนแหงนหน้าขึ้นไปตามคำสั่งผู้พูด

หล่อนเห็นคุณชายสองยืนก้มมองหล่อนอยู่ แวตตาของคุณชาย เป็นประกายอย่างคาดไม่ถึงครู่หนึ่ง แล้วเขาก็หายกลับเข้าไปในห้อง ที่พำนักรีกครั้ง

“มาทำอะไรอยู่ตรงนี้”

เสียงนั้นดึงให้เด็กหญิงหันกลับมาอีกทาง คุณชายสองลงมายืนอยู่ ด้านหลังของหล่อนให้ใจหาย คนหรือ...จึงเดินลงมาอย่างรวดเร็วกับไม่มี เท้า หากเป็นผีเด็กผู้ชายหน้ายุ่งคนหนึ่ง...คงน่าเชื่อเสียกว่า

“หลบไปครมารี แล้วนั้น...แปลตามตัวนั้นอะไร” คุณชายสองมองเห็นร่องรอยเหล่านั้นอย่างชัดเจน บนผิวพรรณอันไร้ที่ว่างจากบาดแผล บริเวณหน้าแขน “หกล้มมารี”

“คุณชายหนึ่งให้ดาวเก็บลูกมะกอกที่ริมตลิ่งทางโน้นค่ะ” เด็กหญิงตอบพลางส่งเสียงสะอื้นอยู่ในที่ “แต่ดาวพลัดตกจากต้นมะกอก ซ้ายยังกลิ้งตกน้ำ ขึ้นท่ามาได้ พวกคุณชายหนึ่งก็พากันไปหมดแล้ว ฮือ...”

บาดแผลไม่เ็นดูตามตัว คงจะถูกกึ่งไม้เกี่ยวเข้าหลายที่ทีเดียว... ด้วยในวัยคุณชายแล้ว มองแค่ตาเห็นก็ยังไม่รู้สึกเจ็บเท่ากับเจ้าตัวหрок “กลับไปให้ช้อยใส่ยาให้สิ”

“กลัวแม่...” เด็กหญิงตอบเสียงสะอื้น “กลัวแม่ตีเจ้าค่ะ”

“ถ้าเช่นนั้นก็รอเดี๋ยว”

คุณชายหันหลังกลับไปทางโถงตึก หายขึ้นไปพร้อมกับความสงสัยของเด็กหญิง กระทั่งรวดเร็วเช่นลมก็มีปาน คุณชายสองกลับออกมา พร้อมผ้าผืนหนึ่งในมือ

“ทุกครั้งที่ชายไม่สบาย เป็นไข้... ท่านพ่อจะรับสั่งให้ช้อยเอาผ้าผืนนี้มาวางไว้บนหน้าผาก ชายคิดว่ามันคือผ้าวิเศษนะ ใช้มันทุกครั้ง ชายจะหายป่วยทันที ท่านพ่อประทานมา...ออกจะเก่าเสียหน่อย แต่ช้อยก็ซั๊ก

สะอาดดี”

คุณชายยื่นผ้าให้เด็กหญิง

“เอาไปสิ ใช้มันเช็ดแผลที่แขนเธอนั้น เชื่อว่าอีกไม่นานก็จะหาย...
เชือชาย”

2

นางสาวเหมือนดาว

วังวรภิรมย์ ชื่อนี้ยังคงหมายถึงรโหฐานแห่งความร่มเย็นเป็นสุข ไม่เสื่อมคลาย

แม้กาลเวลาจะผันผ่านนานวัน ทว่าทุกสิ่งที่เคยเป็นตั้งแต่ครั้งแรกเริ่ม ก็ยังคงความงามเช่นนั้นมิได้ต่างไปจากกันเท่าใดนัก สิ่งที่แลดูจะตรงข้ามคือเขตคามแวดล้อมภายในรั้วรโหฐานที่ร่มเย็นกว่าเช่นเคย แมกไม้สูงใหญ่เพราะผ่านการดูแลอย่างดีจากบ่าวที่เป็นคนสวน

ประมุขวังยังคงเป็น ท่านชายสุริยวัฒน์ วรภิรมย์ ผู้ทรงอำนาจสูงสุดพระองค์เดิม หม่อมในพระองค์นั้นยังคงมีเพียงหม่อมมวดี และถึงแม้ว่ากาลเวลาจะผ่านไปหลายปี ท่านชายก็ยังมีเพียงหม่อมเดียวเท่านั้น...

หม่อมเดียวในพระองค์ที่เหลืออยู่

ทุกชีวิตเติบโตอยู่ในทิศทางเดียวกันแทบทั้งสิ้น จะต่างกันไปก็แค่ความคิดอ่านเท่านั้น แต่ก็มิได้ส่งผลกระทบต่อปฏิกิริยาโดยรวมเมื่อเอ่ยถึงเจ้านาย...ก็ยังคงหมายถึงเจ้านายของวันนี้เช่นวันวาน เมื่อเอ่ยถึงบ่าวไพร่...ก็ยังคงดำรงอยู่ในฐานะของผู้รับใช้ ไม่มีอะไรผิดแผกเปลี่ยนไปจากวันก่อนๆ

ผ้าวิเศษ...

เวลานี้อยู่เหนือหน้าผากนางสาวเหมือนดาว ไต้ลงมาคือดวงตา

ดำขลับซึ่งกลอกกลิ้งอยู่ในบ่ออย่างอ่อนล้า หญิงสาวกำลังนอนแผ่กระจาย
อยู่กลางพื้นห้อง เลื่อที่รองรับร่างบางขึ้นด้วยเหงื่อจากพิษไข้ แม้ยามนี้จะ
ทุเลากว่าเมื่อคืนมากแล้ว แต่สิ่งที่รบกวนจนทำให้หล่อนแยหน้าหงายกว่า
เก่า คือแรงกระแทกจากฝีเท้าของผู้เป็นมารดา ซึ่งลั่นสะเทือนให้คนป่วย
หงุดหงิดและรำคาญเหลือทน

นางช้อยพลิกประตู่เข้ามาในห้อง มองสารรูปบุตรสาวพลางส่าย
หน้าอย่างสมเพช

“นี่แหละนะ ผลของการหนีเที่ยวเตร็ดเตร่ ผ่านฝนผ่านหนาวมา
หลายปียังไม่เห็นเป็นอะไร... ไฉนวันนี้อีตึกถึงได้นอนเป็นผักเฝ้าอย่างนี้
เล่าวะ”

“แม่...” เหมือนดาวลากเสียงอย่างสุดหนัวยและอ่อนแรงเต็มทน
“อย่ากวณฉันนักได้ไหมเล่า ฉันจะพักผ่อน บ่ายนี้ต้องรีบตื่นไปต้อนรับ
คุณหญิงแพรวพิลาศอีก”

“หยุดเลยนังดาว” นางช้อยชี้มือลงมาถึงบุตรสาว “จะเอาสารรูป
ตายซากไปฝากคุณหญิงเธอนั้นรี”

“แต่คุณหญิงบอกฉันไว้แม่ คราวนี้ที่เธอมา จะเอาเสื้อผ้าสวยๆ
ของเธอมายั้ฉัน”

นางช้อยยืนเท้าสะเอวคำห้าว ใจหล่อนคงอยากจะทำเอาเท้าไปยัน
ลูกสาวสักครั้งให้หายกลุ้ม

“เอซี อยากจะขึ้นตึกไปให้หม่อมท่านดำก็เอาเลย หม่อมท่านนะ
รู้หรือกะไม่ใช่ไม่รู้ ว่าเอ็งออกไปทำแม่รีแม่เรตอยู่นอกวังกับคุณหนูบ้าน
ฝั่งกระโน้น ขึ้นไปซี...ขึ้นไปให้ท่านดำเสียให้เช็ด ถ้ากระสันนักละก็”

คำของผู้เป็นแม่ส่งผลให้เหมือนดาวนั่งอ้นตันที่ แต่ที่สลุตก็ส่ายเท้า
ไปมาอย่างโมโห

“นังดาวมันตายหรือยังละแม่”

เจ้าของเสียงนั้นก็เป็นคนหนึ่งที่สร้างความเจ็บใจจนหล่อนอยาก

ลูกมาทูลหลังให้กระอัก พี่ชายผู้ขวางโลกของหล่อนเอ่ยถามได้ประชิด
ประชันดีเหลือเกิน

“ไอ้เดือน เอ็งกลับมาแล้วรี” ผู้เป็นแม่ถาม

“ขั้บรลให้หม่อมวดีท่านไม่นานหรอก” ที่ว่าไม่นาน เขามีความหมาย
ที่ใครต่างก็รู้กันดีว่า หม่อมวดีไม่ยกสู่ออกวังไปที่ไหนไกลนัก ก็พื้นเพ
ที่มาของท่านเป็นแค่ลูกสาวคหบดีอันไม่มีสังคมอยู่ต่างจังหวัดก็เท่านั้น

“ออกไปไหนก็ใช้เรื่องสนุกไม่ ไปดูของที่ห้าง กระเป๋า เครื่องเงิน
เครื่องทอง ไม่ก็กำกาก็กลับแล้ว ไม่สู้สนุกเหมือนขั้บรลให้ท่านชายเสด็จ
หรอกแม่”

“เออ กลับมาก็ดี จะได้มาช่วยดูหนังนี้แทนข้า”

เหมือนดาวลืมนตาโพลงอีกเที่ยว เป็นเวลาเดียวกับที่นายเดือน
ปฏิเสธรลันพัน

“ไม่เอาหรอกแม่ โต้เอ๋ย นังนี้มันไม่ตายง่ายๆ หลอก นรก็ไม่อยาก
จะเอามันนะ” พุดไปก็หัวเราะเยาะไป “ดูที่หน้าผากสิ ผ่าผืนนั้นแกก็ไม่หึง
เสียทีนะ เอามาให้ข้าทำผ้าชีริวเถอะ”

จะหึงได้อย่างไร...เหมือนดาวตอบอยู่ในใจ แต่ก็ไม่ได้ต่อความยาว
กับพี่ชายและแม่ จนทั้งสองพากันออกไปจากห้อง หึงให้หล่อนอยู่เพียง
ลำพัง

เหมือนดาวขยับตัวลุกขึ้น หล่อนลำเหนียกถึงความทุกข์ของคนแก่
ก็ยามนี้เอง แม้ว่าหล่อนยังอยู่ในวัยสิบแปดซึ่งเรียกได้ว่าเป็นตอนปลาย
ของสาวแรกรุ่น ทว่าร่างกายกลับอ่อนล้า กระปลกกระเปลี้ยเพลียแรงเสีย
จนมิต่างจากยายนวม แม่งานที่ห้องเครื่อง

นานที่ปีละหนที่หล่อนจะป่วยอย่างนี้ เพราะมรสุมด้วยกระมังที่
เรียกโรครีกรักไข้มาสู่หล่อนโดยมิอาจเลี่ยง เมื่อหยัดกายลุกนั่ง ผ่าผืนบาง
ที่วางบนหน้าผากเมื่อครู่จึงตกลงหน้าตัก

ผ้าวิเศษ...อันเป็นของขวัญชิ้นเดียวที่หม่อมราชวงศ์รัษฎิตให้

หล่อนเอาไว้อู้อย่างหน้า

ถาดยาถูกนำมาวางบนตั่งเครื่องแป้ง คงจะเป็นนางช้อยนั้นละที่นำมาวางไว้ให้ แต่ลูกสาวไม่ได้มองอย่างใส่ใจนัก กลับไล่ตามองไปยังกล่องโลหะใบหนึ่งซึ่งวางอยู่เหนือขึ้นไปอีกชั้น เหมือนดาวเคลื่อนตัวอย่างช้าๆ คลานไปหีบกล่องนั้นแล้วเปิดออก ภายในนั้นมีรูปถ่ายของหล่อน เศษกระดาษจดบันทึกชื่อร้านค้าและภาพยนตร์เข้าใหม่ หล่อนรื้ออยู่นานก็พบรูปถ่ายของใครคนหนึ่งที่กำลังก้มมอง

‘คุณชายสองของน้องดาว’

หล่อนระบายรอยยิ้มบางเบาบนใบหน้าอันอ่อนโรยนั้น ดวงตามคมกริบพิศมองบุรุษวัยยี่สิบปี ผู้ยืนอยู่ในภาพถ่ายอย่างงดงามสมศักดิ์ินา เขาสวมสูทสีอะไรหล่อนมองไม่ออก เพราะรูปถ่ายเป็นภาพโทนหม่นออกน้ำตาลเข้ม แต่หล่อนใช้จินตนาการคาดเดาไปเรื่อยเปื่อย... บางที่คุณชายอาจใส่สีเทา ซึ่งเป็นสีที่คุณชายเธอเคยโปรดก็ได้... หรือจะเป็นสีกรมท่าที่น่าเกรงขาม หรืออาจเป็นสีน้ำเงินสง่างามอย่างเช่นสายเลือดแห่งราชสกุล

แต่ไม่ว่าจะเป็นเสื้อสีไหนก็ช่างปะไร อะไรจะนำพิสมัยเทียบเท่ากับเขามิได้สวมใส่!

‘ตั๊ย อีดาว อีลามกจกเปรต’

ใบหน้าร้อนผะผ่าวจนเลือดฝาดแดงเรื่อ ก็ดูหุ่นของคุณชายเธอสิ... รูปร่างสูงใหญ่ไม่เหมือนตอนเด็กๆ ที่ผอมแกร็น เหมือนดาวความจำดีไม่มีเพี้ยน ผิวพรรณของคุณชายก็เข้มขึ้น น่าจะเป็นสีแทนกระม้งหากภาพถ่ายนี้ไม่ผิดเพี้ยนไป แต่เหมือนดาวก็พอใจ... บุรุษหนุ่มแลดูชวนฝันเหลือเกิน... เมื่อไรกันเล่าที่ความฝันอันห่างเหินจะกลายเป็นจริงในเร็ววัน

‘กลับเมืองไทยเสียทีเถอะคะคุณชายชา วันนี้ดาวไม่เหมือนวันก่อนแล้วนะคะ เหมือนดาวคะ ใครช่างนอกเห็นก็ชมว่าสวย คุณชายเจ้าชา... รีบกลับมาเถอะคะ อย่ารอให้เรียนจบเลย ประเดี๋ยวอีดาวคนนี้จะไม่สู้่อใจรอ’

‘ถ้าไม่ลื้อดใจรอ...แล้วหล่อนจะทำอย่างไรเล่า’ เหมือนดาวคิดเอง
 จงนเอง

ในที่ลื้อดก็ตอบเองว่า...

‘ถึงอย่างไรเหมือนดาวก็จะรอคุณชายแต่เพียงผู้เดียว รีบกลับ
 นะคะ พูนหัวของบ่าว’

หล่อนจุมพิตที่รูปนั้น... รูปคุณชายที่หล่อนลักมาจากตึกใหญ่ ซึ่ง
 แบนมาพร้อมกับจดหมายทางไกลถึงท่านชายผู้เป็นบิดา...จากโอรสผู้ไม่
 นิยมสังคมไม่มีเปลี่ยนนั่นเอง

จนแล้วจนรอด...เหมือนดาวก็พาสังขารอ่อนระโหยมายืนรอ

ต้อนรับ หม่อมราชวงศ์แพรวพิลาส ศรีดารัด

คุณหญิงแพรวพิลาสมาพร้อมกับเมอร์เซเดสคันงาม สีแดงฉูดฉาด
 เหมือนเดรสที่หล่อนสวมใส่ สารีถิของเธอนั้นก็เบาต่างกันที่ไหน เป็น
 คนรถของคุณหญิงแพรวพิลาสทั้งที่ต้องสวมเสื้อกันสัณหน้อย ขจัด
 อารมณ์คร่ำครือออกไป แม้วัยของสาริถิผู้ใส่จะเกินเลขสามหลายปีแล้ว
 ก็ตาม

“ตาย...ตายจริง” คุณหญิงอุทานเสียงอ่อนดัดจรัสขึ้นทันที เมื่อ
 เห็นผู้ขึ้นรถถือกระเป๋าเจ้าประจำปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า “แกไปทำอะไร
 หน้าตาซีดเซียวราวกับผีไม่มีต่าง”

เป็นคำทักอันสะท้อนความจริงได้เป็นอย่างดี

“คะ...คือเมื่อคืนนี้ ดาวออกไปตากฝนมานะคะคุณหญิง ก็เลย...”

“ตายละ แกเป็นไข้ไหม หยุตเลย ไม่ต้องเข้ามาใกล้ฉันเชียวนะ”

คุณหญิงแพรวพิลาสถลึงตากมกริบ ริมฝีปากแดงจัดอ้าอย่างตระหนก
 พร้อมซึ้นิ้วเรียวพุ่งเข้ามา “แกไปเลย ฉันเองก็เพิ่งจะหายหวัด แหม...กว่า
 จะกลับมาสวยได้นี้ไม่ง่ายเลยนะยะ”

คุณหญิงเธอล่ะแล้วก็หันกลับไปทางรถที่หนึ่งมา เคาะกระຈกเรียก

บ่าวสารถีสามครั้งก่อนสั่ง

“เอาถุงกระดาษนั้นลงมาซิ แล้วก็ให้หนังดาวไปเสีย”

เหมือนดาวรอเวลาน้อยอยู่ละ จะไล่ตะเพิดอย่างไรก็ไม่เสียใจเท่ากับไม่ได้ ‘ของกำนัล’ จากเธอหรอก

“ขอบพระคุณเจ้าคะคุณหญิง” ไม่บ่อยนักที่บ่าวสาวจะใช้คำเจ้าคะ เจ้าข้ากับเจ้านายนอกวังคนไหน แต่คนนั้นหล่อนสดุดีเชียวละ

“ได้ของแล้วก็ไปเสีย เอ้อ เตี้ยวก่อน พี่ชายหนึ่งล่ะ”

“ยังอยู่ในตึกเจ้าคะคุณหญิง”

คุณหญิงแพรวพิลาศยกไหล่เล็กน้อย ยิ้มกริ่ม นัยน์ตาลุกวาว

“โอเค้ แทงกัสน์”

เมื่อเหมือนดาวได้สิ่งที่รอคอยแล้วก็หันหลังให้ตึกใหญ่ทันที ดีเสียอีกที่หล่อนป่วยเช่นนี้ ไม่ต้องกุลีจจตามเข้าไปเอาอกเอาใจคุณหญิงแพรวพิลาศอีก หล่อนเร่งฝีเท้ากลับถึงเรือนบ่าวด้วยความรีบร้อนเพราะดีใจ จึงไม่สนคำเรียกของบ่าวคนไหนทั้งนั้น

ในถุงกระดาษที่หล่อนเห็นว่ามันคือ ‘ของฝาก’ นั้น แท้ที่จริงก็แค่เสื้อผ้าอาภรณ์กับเครื่องสำอางเล็กๆ น้อยๆ ที่คุณหญิงเธอใช้ครั้งเดียวแล้วโยนทิ้ง มิใช่ของที่คัดสรรดีเด่นเพื่อนำมาฝากแต่อย่างใด ทว่าคนอย่างเหมือนดาวก็ได้ถือสา ถึงแม้จะผ่านการใช้งานแล้วก็ตามที เพราะปัญญาย่างหล่อนนะหรือ...ของพรรคนี้จะเอาสรวงศ์ที่ไหนซื้อ ลำพังค่าตัวดูหนึ่งตุลละคร เสียไปครึ่งหนึ่ง...ก็เท่ากับว่าสิ่งที่เก็บออมมาหลายสัปดาห์สูญเกลี้ยงเลยทีเดียว

“อะไรนะน้องช้อย คุณชายหนึ่งนะรีที่ขอให้เลื่อนงานหมั้นออกไปก่อน”

ยายนวมถามนางช้อยอย่างไม่เชื่อหูแกตินัก ระหว่างนั่งอยู่ในวงล้อมมือคำได้ฤกษ์เรือนคร้ว บริเวณนี้ทุกเย็นจะคึกคักไปด้วยบ่าวทุกชีวิต

ที่มารวมตัวกันเป็นวงเล็กๆ พอที่จะสนทนากันคนละเรื่องได้... ทว่าเมื่อเสียงของยายนวมถามขึ้น ทุกคนจากทุกวงสำหรับต่างหันมามองที่แกเป็นตาเดียว

“ใช่สิป้า ฉันได้ยินมากับหู ตอนขึ้นไปยกสำหรับนม ไม่ผิดหูไปจากนั้นดอก”

ข้างนางซ้อยคือเหมือนดาว หล่อนทาลิปสติกสีแดงแปริ๊ดเข้ากับต่างหูสีเดียวกัน หล่อนเหยียดยิ้มตรงๆ เป็นรอยยิ้มหยันผู้เป็นนายในเรือน

“โอ้ยายนวม เรื่องหูของแม่น่ะไม่มีพลาดหรอก เรื่องทุกอย่างของเจ้านาย แม่ฉันรู้ดีทั้งนั้นละ”

“เอ้ อีดาวนี่ หลอกดำขำรีเอ็ง!” นางซ้อยกระแทกจานลงแคว่

“เปล่า...แฮม แต่พูดก็พูดเถอะ สงสารก็แต่คุณหญิงแพรว อุตส่าห์มาร้องขอหม่อมท่านให้เกลี้ยกล่อมคุณชายหนึ่ง ที่ไหนด้าย... หม่อมกลับยอมตามใจคุณชายหนึ่งเสียอีก”

“มันเรื่องธรรมดาของคนเป็นแม่ไว้ย” ยายนวมปรารภอย่างตระหนักรู้ถึงความรู้สึกของเจ้านายดี “หม่อมมวดีน่ะรักคุณชายหนึ่งมาก ก็เป็นลูกชายคนเดียวที่รอดชีวิตมาเป็นหัวแก้วหัวแหวนให้หม่อมท่านได้นี่ละ หลังจากท้องคุณชายหนึ่ง จะอีกกี่ท้องต่อกี่ท้องก็ไม่ยกจะสมบูรณ์ ไม่มีใครมีบุญได้เกิดกับท่านอีกเลย... แล้วจู่ๆ พอคุณชายเธอโตขึ้น จะรีบร้อนหาสะใภ้มาแบ่งความรักไปรี”

นางซ้อยพยักพยิตตาม ก่อนปรารภต่อว่า “มันก็ถูกอย่างที่ว่าพูดนะ ว่าแต่เพราะอะไรล่ะป้า ที่ทำให้หม่อมท่านถึงกับหยิบชื่อคุณชายมาอ้างว่าคุณชายเธอยังไม่พร้อม”

คราวนี้เหมือนดาวถึงกับหัวเราะขึ้นแทรก

“แฮม ป้ากับแม่ละก็ พูดอย่างกับรู้จักแค่หม่อมท่านแค่นั้นหรือไม่รู้นิสัยคุณชายหนึ่งเธอหรือไร”

“ยังไง!” ทั้งยายนวม ทั้งนางซ้อย ถ้ามเป็นเสียงเดียวกัน

“คงไม่ใช่เรื่องเท็จหรอกกระมัง...ที่หม่อมวดีเธออ้างนะ” เหมือนดาวจีบปากจีบคอพูด ด้วยกำลังพิสมัยความแน่นของเนื้อลิปสติกบนริมฝีปากอยู่นั่นเอง “คุณชายหนึ่งวันๆ มีอะไร... จบมัธยมแล้วเรียนต่อมหาลัย เธอยังเอาตัวไม่รอด... มานั่งกินนอนกินอยู่บ้าน พอตกค้ำก็เออละ...แต่งตัว ฉีดน้ำหอมฟุ้งเชียว แล่นรถออกจากวังไปกับไอพีเดือนอ้อ...ไหนๆ ไหนละไอพีเดือน เห็นไหม ป่านนี้คงกำลังแต่งตัวอยู่บนเรือนแล้วละมัง เป็นสารตีคุณชายหนึ่ง บั่นยังงี้ก็ไม่งาม”

ออกจะเลยเถิดพูดจากระหอบกระเทียบไปถึงพี่ชาย แต่ก็น่าเชื่อ ความเห็นของหญิงสาวไม่น้อยทีเดียว

“ฉันเชื่อเลยละแม่ ว่าคุณชายหนึ่งเธอยังไม่สนเรื่องสมรสหรือภาระหน้าที่เดียว คงราวกับถูกล่ามตรวนก็ไม่ต่าง”

“พอละอีนี้” นางซ้อยปรามพลางเหลียวซ้ายแลขวา “นั่งปากไม่มีหูรู้ด”

เหมือนดาวทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้เพราะหล่อนมีใจเข้าข้างคุณหญิงแพรว-พิลาศไม่ว่าจะเรื่องใด ก็ด้วยน้ำใจของคุณหญิงเป็นสินบนนั้นแหละที่ซื้อใจหล่อนมานานแล้ว ฉะนั้นไม่ว่าจะเรื่องใดก็ตาม หล่อนต้องเห็นใจคุณหญิงอยู่วันยังค่ำ ส่วนคุณชายหนึ่งนะหรือ...หล่อนไม่นิยมเขามาตั้งแต่เมื่อหล่อนจำความได้แล้วกระมัง!

ทุกห้วงคำหลังมือสำหรับผ่านพ้น เหมือนดาวจะก้าวขึ้นตึกใหญ่เพื่อ
ไปปรนนิบัติพิทักษ์หม่อมวดีอันเป็นหน้าที่สุดท้าย... นั่นก็คือการบีบหนวดแข่งขา หม่อมวดีเคยพูดเอาไว้ว่าเหมือนดาวมีฝ่ามือที่เหนียวดี ไม่แห้งกร้านอย่างบ่าวสาวทั่วไป นุ่มเนียนแต่กระชับ จับแข่งขาท่านถนัดดีเหลือเกิน

แต่วิสัยของท่านก็ไม่เคยปริปากชมใครให้สบายใจหรอก ทว่าก็เป็น

ที่ซาซึนแก่เหมือนดาวและทุกคนเสียแล้ว เช่นขณะนี้...หล่อนกำลังนวด
ถูกจุด อารมณ์ท่านคงเปรียบดังเหินเวหาล่องฟ้าก็มีปาน ผ่อนคลายสัก
เท่าไรก็ยังพูดได้ว่า...

“แหม...มือเอ็งนี่มันมือคนรีไร นักสาแก่ใจนัก ให้นึกถึงตีนวัว
ตีนควายตัวเล็กๆ เออ ตรงนั้นล่ะๆ”

เหมือนดาวลอบซุกสีหน้าพรางคิดในใจอย่างสงสัยไปเรื่อยเปื่อย
ว่า ครั้งหนึ่ง...หม่อมวดีเคยถูกลูกวัวลูกควายเหยียบแข้งให้บ้างหรือเปล่า
เวลานั้นเหมือนดาวได้กลิ่นหอมจากน้ำหอมฝรั่งอย่างดี ที่รู้ว่อย่าง
ดีก็เพราะหล่อนไม่มีใช้ กลิ่นนั้นลอยมาแต่ไกลทีเดียว กระทั่งหม่อมวดี
ขยับละเท้าจากมือหล่อน รวกับรู้ว่ามิไคร่อีกคนกำลังเข้ามา...ก็ด้วยกลิ่น
นั้นที่พาให้รู้สึกกันถ้วนทุกคนนั่นละ

หม่อมราชวงศ์วิโรจติปรากฏตัวที่ทางเดินซึ่งทอดมาจากห้อง
พำนัก... เขาสวมชุดสีสันฉูดฉาดทันสมัย ผิวปากมาแต่ไกล และกลิ่น
น้ำหอมของเขาช่างเป็นเอกลักษณ์... จะว่ากลิ่นอยู่ที่ไกลก็หอมดี พอก้าว
มาใกล้ เหมือนดาวเกือบยกมือป้องจมูก...เหม็นฉุนอะไรอย่างนี้

“จะออกไปห้องราตรีอีกแล้วรี ตาหนึ่ง” หม่อมวดีถามด้วยน้ำเสียง
ไม่พอใจ

“โธ่ หม่อมแม่คะ นานๆ ครั้งท่านพ่อจะไม่อยู่วังนานนับเดือน ชาย
ก็ขอใช้เวลานี้ให้คุ้มค่าเสียบ้าง” คุณชายหนึ่งเงี้ยวอวดด้วยใบหน้าหยาดยิ้ม
“หากท่านพ่อเสด็จกลับจากประพาส ชายคงไม่มีโอกาสเช่นนี้อีกแล้ว
ล่ะค่ะ”

“แม็กก็ภาวนาให้ท่านพ่อของชายกลับมาโดยเร็วอยู่นี่ล่ะ” หม่อม
วดีค้อน “โตเป็นผู้ใหญ่แล้วนะชาย ท่านพ่อเรากี่ชั่วสุขภาพดีอย่างแต่
ก่อน อีกปีเศษท่านก็เกษียณแล้ว คราวนี้ละ...ชายต้องเป็นเสาหลักให้
วังวรวิรมย์แล้วนะ แต่จนบัดนี้ยังไม่หางานทำ จะให้เรียนก็ไม่เอา”

“หน้าที่การงาน หน้าที่เรียนหนังสือ มันเหมาะสมกับชายสอง

มากกว่าชายต่างหากค่ะ”

เมื่อได้ยินชื่อคุณชายสองเมื่อไร...เหมือนดาวจะตื่นจากภวังค์แทบจะทุกครั้งไป จากนั้นบนใบหน้าคมผุดผาดของหล่อนจะปรากฏรอยยิ้มบางๆ อย่างสุนทรีย์ในความคิด

หม่อมวดีไม่ถูกใจนักที่บุตรของท่านมีความคิดจะเกาะน้องต่างอุทราประทังชีพไปชั่วชีวิต

“ให้มันมาหลู่เกียรติแม่หรืออย่างไร ชายสองมันคงคิดว่าแม่ไม่มีปัญญาส่งเสียชายนะสิไม่ว่า”

“โอ้หม่อมแม่คะ ไอ้ชายสองมันไม่ใช่คนแบบนั้นหรอก มันเรื่องอย่างกับลูกหมาลูกแมว หม่อมแม่จะให้มันทำอะไร มันก็ยอมทำทั้งนั้นแหละค่ะ”

“แต่อีกตั้งสองปีเถยนะกว่าชายสองจะกลับมา”

“อะไรนะ” คุณชายหนึ่งถอนหนันทันที “มันจะเรียนสูงไปถึงไหนกัน”

เหมือนดาวอดชั้นออกมามิได้ และแน่นอนเมื่อหม่อมวดีและบุตรท่านมองมา หล่อนจึงลอยหน้าลอยตาออกความเห็นอย่างปิติยินดี

“คนเรียนสูงก็ย่อมได้รับโอกาสในหน้าที่การงานมิใช่หรือคะ ดีไม่ตีนะคะคุณชาย วันหนึ่งวันหน้า คุณชายสองกลับมาเมืองไทยพร้อมใบปริญญา เข้างานราชการได้มีหน้ามีตา อยู่ๆ ไปไม่แค้วได้มียศศักดิ์สูงขึ้น...สูงขึ้นเรื่อยๆ บริวารก็จะรายรอบ ผู้หญิงทั่วทั้งพระนครก็จะห้อมล้อมเธอ...” พูดถึงตรงนี้หล่อนก็แทบจะโอบบิโนไปกับภวังค์นั้นเสียแล้ว “คุณชายหนึ่งไม่รู้หรือคะว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นกับคุณชายสองในวันหน้า มันเรียกว่า... ‘บารมี’ ”

“โธ่ңดาด!” คุณชายหนึ่งถอนใจอย่างไม่สบอารมณ์ตามวิสัย “ทำลอยหน้าลอยตาพูดไปเถอะ เอ็งเป็นใครวะ มารู้สังคมดีกว่านายอย่างข้า”

“ชาย ไม่ต้องไปเอ็ดมันเลยนะ” หม่อมวดีเห็นดีด้วยกับคำพูดของป่าวสาว “ถ้าวันหน้าชายสองมันเกิดได้ดีมีอนาคตไกลขึ้นมาละก็... ตัว

ชายเองนี่แหละที่จะต้องอับอายขายหน้า...ว่าลูกชายหม่อมแต่ง ทำดีได้แค่นั่งกินนอนกินไปวันๆ”

3

หม่อมราชวงศ์ผู้คืนกลีบ

เหมือนดาวรู้จักความก้าวหน้าในวิถีแห่งมนุษย์ไม่ต่างไปจากพวก
ผู้ตีนกหรืออก แต่หล่อนก็แค่ ‘รู้’ ลำนึกสำเนียงว่ารู้อยู่แค่นั้น ไม่อาจพา
ตนเองเดินไปสู่จุดหมายอย่างใครอื่นได้

นั่นทำให้หล่อนกลับมาทบทวนอย่างไม่เข้าใจนักว่า ความคิดของ
คุณชายวิกรโชติค่อนข้างพิสดารต่างไปจากผู้มีอันจะกินคนอื่น เขาไม่เคย
มีความคิดที่อยากจะทำหน้าไปทางไหน เหมือนดามองด้วยสายตาล้ำ
ว้าย...จนหล่อนรู้สึกว่ามันแกล้งมาก ชราลงอีกสิบปีเมื่อนึกถึงคุณชาย
หนึ่ง ก็ด้วยความคิดและพฤติกรรมเสมือนเด็กไม่เอาไหนแต่ไรมา และ
ดูเหมือนว่าจะไม่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น

หากหล่อนมีโอกาสเป็น ‘ลูกผู้ดี’ อย่างใครเขาบ้าง... หากสักวัน
หนึ่งผืนนั้นเป็นจริง หล่อนคงไม่ทำตัวเองให้ดูไร้ค่าเช่นที่คุณชายหนึ่งทำ
แน่ หล่อนจะทะยานไปสู่สังคมที่รุ่งโรจน์ สิ่งใดที่จะกอบโกยได้ หล่อนจะ
สรรเข้าตัวโดยไม่ประวิงเวลาคิด

“คุณชายหนึ่งไม่เอาไหน ผิดหรือที่ฉันตำหนิเธอนะแม่”

เหมือนดาวมักมีปากเสียงกับนางช้อยทุกครั้งเมื่อหล่อนอดจะ
นินทาโอรสในเจ้านายมิได้

“เป็นปาวตำหนิเจ้านายได้อย่างไร เอ็งอยากถูกตีหัวส่งอย่างนั้น
รึน้า!”

“เรียนก็ไม่เอา ทำงานก็ไม่เอา เงินทองก็มีตั้งมาก ทำไม...คุณชาย

ถึงไม่ทำอะไรบ้าง”

นางช้อยทนมิดได้ เกือบจะคว้าไม้ตีพริกขี้วางใส่ลูกสาวไปแล้ว

“ถ้าข้าไม่ตีตวาดจะเก็บหน้าเอ็งไว้เพื่อลูกเขยในวันหน้า ข้าจะเอาสา-
กะเบือฟาดปากลักสามที”

“แหม...ดูพูดเข้า” ลูกสาวคล้ายจะไม่สะทกสะท้านสักนิดเดียว
“ที่พูดเนี่ยเพราะกังวลอยู่หรือ”

“กังวลบ้างอะไรของเอ็ง”

“แหม แม่ละก็ เห็นไหมแล้วว่าคุณชายหนึ่งของแม่เป็นถึงโอรส
คนโต... คิดไกลไปกว่านั้นคุณชายหนึ่งจะเป็นไม้หลักของพวกเรา พิธื
แล้วถ้าไม้หลักไม่แข็งแรงแรงอย่างเขา วันหน้าพวกเราจะอยู่กันยังงั้น”

นางช้อยกับบ่าวใกล้เคียงซึ่งได้ยินชัดเจนนั้นต่างพากันสะอึกนึ่งไป
เล็กน้อย

“แม่ลองคิดให้เยอะสิ แล้วจะคิดมากเหมือนนั้น”

“วู้! เลิกๆๆ เลิกพูด” นางช้อยตัดสินใจปราชญ์ปากลูกสาวเสียก่อน
“เดี๋ยวคุณชายเธอโตขึ้น เธอก็คิดได้เองละนะ”

“ยี่สิบสองนี่ยังไม่โตอีกรี” เหมือนดาวยังมีเงาใจเหินกลับ “โตของ
แม่นี้หมายถึงอายุเท่าไร สามสิบ...สี่สิบ...ห้าสิบนั่นรี”

“เอ็งอายุก็ยังไม่แค่นี้ จะไปนั่งคิดนอนคิดเรื่องนี้ทำไมวะ...” นายชด
ผู้เป็นพ่ออดมิได้ จำต้องถามลูกสาว “บ่าวแกๆ อย่างข้ายังไม่อยากจะคิด
เลย จริงไหมยายนวม”

ยายนวมซึ่งกำลังเหม่อคิดเรื่องวิถีชีวิตในวันหน้าอย่างอดที่จะกังวล
ตามมิได้ พลันสะดุ้งหน้าเหวอ

“ไม่ต้องมาถามข้า ข้าไม่รู้โว้ย!”

เหมือนดาวเบะปากเมื่อกวาดตามองบ่าวสูงอายุแต่ละคนในเรือน
ครัว

“คิดว่าพวกท่านจะอุปถัมภ์จนถึงวันสุดท้ายของเรางั้นรึยาย ฮี เงิน

นะ มีวันนี้ วันพรุ่งนี้ก็หมดได้ หากสักวันสาหัสหลักหักเมื่อไร ได้วินาศ-
สันตะโรกันหมดแน่”

เหมือนดาวก็เช่นสาวพระนครทั่วไป ที่วันๆ หากไม่มีภาระหน้าที่
อันใด เรื่องอื่นก็ไม่แคล้วเรื่องสวยๆ งามๆ แบบผู้หญิง แม้ตัวหล่อนจะ
ผิดแผกไปจากสตรีนางอื่นตรงที่ว่า...หล่อนอยู่ในฐานะ ‘ป่าว’ คนหนึ่งใน
วัง... วังที่มีความหมายคล้ายบ้าน ทว่าเป็นที่พำนักของเจ้านายชั้นสูง ซึ่ง
เริ่มจะคลายบทบาทสถานะสำคัญในยุคนี้เสียแล้ว

เวลาผันผ่านไปอย่างเชื่องช้าหรือรวดเร็วก็อยู่ที่ความรู้สึกนั้นละ
บางครั้งเชื่องช้าก็เพราะความทุกข์ที่มี บางครั้งเห็นว่าเป็นเร็ว...เพราะตัวมี
ความสุข หากถามเหมือนดาวยามนี้คงจะเป็นอย่างแรกเสียมากกว่าอย่าง
สอง หล่อนเหมือนอยู่ในกรอบกรงอันน่าเบื่อหน่าย...แม้แต่ละวันจะมีงาน
มากมายในครวัให้หยิบทำ ทุกวันนี้หล่อนกลายเป็นมือหลักเรื่องอาหาร
อีกคนหนึ่งไปแล้ว หลังจากยายนมทำได้แค่นั่งเด็ดผัก และนางซ้อยก็
ไม่คล่องแคล่วอย่างแต่ก่อน

“หุ่ย...ดูซิแม่ดู!”

เหมือนดาวทางหนังสือพิมพ์ สยามนิกร ฉบับหนึ่งของเดือน
ตุลาคม พลงซี่มือลงไปที่บุคคลในรูปถ่าย ใบหน้าทั้งคนในรูป ทั้งคนซี่...
เบิกบานแตกต่างกัน

“นางงามจักรวาลละแม่ รูปนี้สวยเหลือเกิน”

“โหน อาภัสราวี เอามาดูซิ” นางซ้อยดึงไปดูบ้าง “คุณพระคุณเจ้า”

“ทำบุญด้วยอะไรกันน้อ...” เหมือนดาวเปรยปลงๆ ทำตาละห้อย
“สวยอะไรไรที่ตอย่างนี้ แม่คิดว่ายังงี้ ถ้าลูกแม่ลงไปยืนอยู่ในรูปนี้บ้าง”

นางซ้อยเงยหน้ามองบุตรสาว ใช้เวลาเพียงครู่ก็คลี่ยิ้มก่อนตอบ

“เอ็งอย่าบอกใครเชียว...ว่าเอ็งเป็นลูกข้า”

“โธ่ แม่ก็” เหมือนดาวสะบัดหนังสือออกไปจากมือมารดา

“อีนี่! หนังสือหม่อมท่าน โยนส่งเลยนะเอ็ง”

“ท่านอ่านเสร็จแล้วหรือจิงโยนมาให้ฉันนี่” เหมือนดาวค้อนหน้า
 กว่า “คุณไพลินยังบอกเลย ว่าฉันสวยกว่าแต่ก่อนราวกับคนละคนกัน...
 ตอนเด็กๆ ใครก็ว่าฉันดูไม่ได้ พอโตเป็นสาวขึ้นมาหน่อย คุณไพลินยัง
 อิจฉา”

“อ๊วย...” นางซ้อยไม่รู้จะสรรคำไหนมาเปรียบลูกสาวดี เลยอ้างไป
 ถึงสุภาพสตรีอีกคนเสีย “คุณไพลินนะเธอเป็นคนมีมรรยาทหรือกะ ฉัน
 เห็นเธอตั้งแต่ตัวยังเล็ก อยู่ตรงข้ามวังนี้ สุภาพเรียบร้อยเหมือนผู้พ่อ
 ผู้แม่เธอมีต่าง จะให้พูดจาโผงผาง ตำหนิใครนะไม่มี!”

“แต่เธอก็ใช่คนโกหกนี่” เหมือนดาวยังหาเรื่องเถียงเข้าข้างตัวเอง
 จนได้ ขณะทอดสายตามองไปที่หม้อหุงข้าวเป็นระยะ คอยลुकคอยคน
 ไม่ให้น้ำล้นออก “คุณไพลินเธอเห็นฉันเป็นน้องสาวคนหนึ่งของเธอเชียว
 น้า... เธอออกจะชมฉันอยู่บ่อยๆ ว่าที่เธอจริงใจคบฉันเป็นเพื่อน พาฉัน
 ไปดูหนังดูละครอยู่บ่อยๆ เพราะฉันเป็นคนพูดตรง ไม่สรรเสริญเยินยอ
 เธอจนเกินเหตุเหมือนเพื่อนของเธอที่มหา'ลัยนะ”

นางซ้อยได้แต่นั่งส่ายหน้า ไม่แม้จะเงยหน้ามองลูกสาวของตัวเอง
 อีก

แต่แล้วเสียงของบุคคลที่สามก็แทรกเข้ามาลั่นใต้ถุน เจ้าของเสียง
 คือคนหนุ่มวัยเดียวกับเหมือนดาวนี่ละ เขามีชื่อว่า...มัด ทุกคนในวังจะ
 เรียกเขาว่า ‘ไอ้มัด’

นายมัดเป็นชายรูปร่างล่ำสันแต่สูงโปร่งแก่งก้าง ใบหน้าคมคายแบบ
 ที่ยายทวดมักเรียกว่า ‘หน้ายวนตืน’ ของเขา เมื่อถึงเวลาค่ำลิ้มเพราะเห็น
 ‘สาวสวย’ จะแปรเปลี่ยนราวกับเป็นคนละคนกันทีเดียว

และเป้าหมายอันใกล้ซิดที่สุดของนายมัด...จะเป็นใครไปมิได้
 นอกเสียจากเหมือนดาว

“ใครจะว่าน้องดาวไม่งามก็ช่างเขาเถิดจ๊ะ พีมัดของน้องแฮปปี้เสมอ

เมื่อเห็นหน้าสวยๆ ของน้อง”

“ดัดจริตพูดภาษาปะกิตนะไอ้พี่มัต” เหมือนดาวเหี้ยดริมผีปาก
อย่างดูแคลน “คุณชายหนึ่งเธอกลับมาแล้วรี”

นายมัตทำหน้ายุ่งทันที่เมื่อสาวสวยกล่าวถึงคนเป็นนาย

“กลับมาได้ก็เพราะทะเลาะกันนะซี”

นางซ้อยหุ่ซึ่งถามก่อนลูกสาว “ทะเลาะ? กับคุณหญิงแพรวนะรี”

“ใช่สิน้าซ้อย จะกับอีกใครละ นังอยู่ในรถคันนี้คนเดียว ตะเบ็งเสียง
ลั่นจนหูฉันแทบแตก”

เหมือนดาวกริดกรายมือเล็บอยู่เจียบๆ หล่อนไม่ค่อยสนใจเรื่อง
ความสัมพันธ์อันสั่นคลอนของหม่อมราชวงศ์กริชติดกับคุณหญิงผู้นั้น
อยู่แล้ว สองสามเดือนหลังมานี้ ทั้งคู่ดูระหองระแหงกันบ่อยครั้งนัก และ
เกือบทุกครั้งจะมีชนวนเหตุเดียว คือเรื่องสมรสที่คุณหญิงแพรวพิลาศ
มาดมั่นว่าควรจัดโดยเร็วที่สุด

“ท่านพี่เพคะ...เป็นอย่างไรว้าง”

ท่านชายสุริยวัณณ์ลืมนตรอย่างอ่อนแรงเหลือเกิน เสียงหม่อมวดี
ปลุกพระองค์จากนิทรารมณอันสงบให้กลับสู่โลกแห่งความทรمانวรกาย
อีกครั้งหนึ่ง

พระองค์ประจวบด้วยไขหลังเสด็จกลับจากประพาสพร้อมพระ-
สหายเพียงไม่กี่วัน หม่อมวดีให้หม่อมประจำพระองค์มาดูแลพระอาการ
แต่ไม่ว่ายาชุดขนานใด แลเหมือนว่าจะพาให้ทรงทรุดแต่เพียงเท่านั้น

“หม่อมฉันทูลเตือนท่านพี่แล้วว่าอย่าไปที่นั่นเลย...ขึ้นเขาลงเหว
จะเอาไข้ปามาสู ท่านพี่ไม่ทรงเชื่อ”

ท่านชายหมดกำลังจะตรัสตอบอย่างใด เพียงพยักwangพัคตร์เอื่อย
ช้าแล้วจึงเข้าสู่นิทรอีกครั้ง

หม่อมราชวงศ์กริชติดเป็นห่วงพระบิดามิต่างไปจากหม่อมแม่ของ

เขาเลย แต่เขากลับเห็นช่องทางเล็กๆ อันเป็นเหตุสำคัญ...เพื่อหยุดความ
ปรารถนาในเรื่องงานสมรสของคุณหญิงแพรวพิลาตลงชั่วขณะเสียก่อน
คุณหญิงผู้มาเยี่ยมพระอาการก็อึ้ง...พูดไม่ออก เรียกร้องสิ่งใดไม่ได้อีก
แต่แล้วที่สุด...หนทางหลีกเลี่ยงของคุณชายหนึ่งก็ดำเนินต่อไปได้
เพียงไม่นานเท่าใดนัก

คืนหนึ่งในฤดูหนาวอันแสนสาหัส ท่านชายทรงจากไปอย่างสงบ...
สิ้นชีพิตักษัยบนแท่นบรรทมของท่าน

หลังจากวันนั้นโรโรฐานแห่งนี้ก็อวลด้วยอารมณ์โศก วังที่ร้าง
ประมุขเป็นอันโรยราต้อย่างน่าประหลาดใจ หม่อมมวดีผู้เป็นกังวลไม่กี่
เดือนก่อน เวลานี้สิ้นความวิตกกังวลแล้ว แต่ก็ยังอาลัยอาวรณ์ท่านชาย
อย่างไม่สิ้นสุด

เครื่องแต่งกายดำสนิททุกตัวคน บ่าวในวังดูสงบท่าทีลงกว่าแต่
ก่อน แม้แต่ที่ห้องเครื่องใต้ถุนเรือนครวญยังแทบหาความคึกคักในวงบ่าว
ไม่เจอ ต่างคนต่างรู้หน้าที่ คืนนี้จะเป็นคืนสุดท้ายของวันสวดพระอภิธรรม
ยายหมวมจัดมือสำหรับถวายพระก่อนเพลวันพรุ่ง มีนางช้อยเป็นคนสนอง
คำสั่ง และบ่าวอื่นคอยรับหน้าที่ต่อๆ กันไปตามกำลังและความสันทัด...
เหมือนดาวเองก็เช่นกัน

ตลอดเวลาที่ผ่านไป ท่านชายอาจไม่เคยอยู่ในความนึกคิดของ
เหมือนดาวเท่าใดนัก แต่เมื่อจู่ๆ มัจจุราชมาราท่านไป หล่อนกลับรู้สึก
โหวงเหวอยู่ในหัวใจขอบกล หล่อนมิได้ร้องไห้...แต่มันกลับอัดอั้นยิ่ง
กว่าคนที่ได้ร้อง หล่อนบอกอารมณ์ไม่ถูกนัก แต่แน่นอนว่าหล่อนไม่มี
ความสุข...และมีความอาวรณ์อยู่ในใจตลอดเวลา

ไพลิน หญิงสาววัยไล่เลี่ยกัน เธออยู่บ้านคบหาดีเก่าฝังตรงข้ามกับ
วังวรวิรมย์ บิดามารดาของเธอเป็นสามัญชน แต่เพราะมีกิจการโรงพิมพ์
อันเฟื่องฟูจึงถือได้ว่าเป็นคนมีฐานะ... ไพลินเป็นเพื่อนตั้งแต่สมัยเด็กของ

เหมือนดาว ด้วยความที่เธอเป็นคนเรียบร้อยผิวดำไปจากอีกคน ใครก็ว่าเธอไม่ควรจะคบหาเป็นเพื่อนกับเหมือนดาว แต่ไพลินก็ได้ถือสาเธอชอบความตรงไปตรงมาของเหมือนดาวในทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นคำพูด คำจา การแสดงความเห็น และความกล้าแกร่งที่คอยเป็นเกราะกำบังให้แก่หญิงสาวผู้อ่อนแออย่างเธออยู่เสมอ

เหมือนดาวเรียกเธออย่างให้เกียรติตามฐานะที่ต่างกันว่า ‘คุณไพลิน’ และเพราะเธอเป็นอีกคนที่ทำให้เหมือนดาวมีโอกาสได้เร่โลดอยู่ในการบันเทิง เหมือนดาวได้ชมหนังชมละครโดยไม่เสียสตางค์สักแดงเดียวก็เพราะเธอ ได้เคยแอบไปกินไปดื่มก็เพราะเธอ...ไพลินคนนี่เอง

ไพลินมาช่วยเหมือนดาวทำครัว บางวันอยู่บนตึกใหญ่ ช่วยจัดดอกไม้หน้าโถงศพท่านชาย เธอมีฝีมือในงานประเภทนี้ และด้วยความเมตตาของหม่อมวดีที่เห็นเธอมาแต่เล็ก จึงเชิญเธอร่วมรับประทานอาหารทุกมื้อในแต่ละวันที่มีงาน

คืนสุดท้ายของงาน...มีแขกเหรื่อมากมายแจกแจกเช่นทุกวัน เจ้านายในกรมบ้าง พระสหายของท่านชายบ้าง รวมถึงข้าราชการผู้เป็นบริวารหลายนายต่างเดินทางมาร่วมพิธีกันหนาแน่น จนเต็มพื้นที่ห้องโถงบนตึกใหญ่ล้นออกมาถึงระเบียงเลยทีเดียว

ใครจะมาใครจะไป...ในความคิดของเหมือนดาวกลับแปลกใจไปอีกรื่อง ที่หลังครัวซึ่งมีหล่อน มารดา และไพลินนั่งจัดขนมกันอยู่นั้นเหมือนดาวถามขึ้นว่า

“แม่... ตกลงหม่อมท่านทางไกลถึงคุณชายสองแล้วหรือยัง”

นางช้อยชะงักราวกับนึกขึ้นได้ “จริงสิ เอ...แต่ข้าได้ยื่นมานะว่า คุณชายหนึ่งเธอเตือนหม่อมท่านแล้ว”

“นี่ก็คืนสุดท้ายแล้วนี่นา” เหมือนดาวแสดงอาการถอนหนุดหงิดอย่างมีเหตุ “หม่อมท่านนะหม่อมท่าน จะกีดกันไม่ให้คุณชายของหม่อมสาวยมาร่วมงานนะสิ”

“นี่ นังดาว ถ้าจะพูดถึงหม่อมท่านอย่างนั้นละ...หยุดปากเอ็งไว้เลย จะดีกว่า”

“ก็ไม่ว่าจริงหรือไงล่ะแม่” หล่อนถากตามองไปทางตึกใหญ่เร็วๆ ก่อนหันกลับมาองมารดา “ใครเตือนก็ทำหูทวนลม ไข่มุกในห้องตัวเองนะสิ นี่ถ้าคุณชายสองเธอรู้เอาเมื่อหลังงานจบไปแล้วละก็ คุณชายเธอจะไม่เสียใจหรือกรี้แม่”

“จะเสียไม่เสียก็ไม่ใช่งานการของเอ็งนี่นังดาว” นางซ้อยเริ่มมีน้ำโห “จะไปก่อนเถอะ ว่ากระทบกระเทียบหม่อมท่านปะไรวะ หืม!”

ไพลินเคยนั่งนิ่งอย่างสงบ แต่ที่สุดก็ปรารถนาให้เหมือนดาวเบาใจ

“ดาว บางทีหม่อมวดีท่านอาจติดต่อกับคุณชายสองแล้วก็ได้กระมัง เราอาจไม่รู้ก็ได้”

“จะไม่รู้ได้หรือคะคุณไพลิน ถ้านตึกใหญ่ทำอะไรไม่ทำอะไร แม่ของดาวต้องรู้ทุกเรื่องนั่นละคะ มีเรื่องอะไรบ้างที่แม่จะไม่รู้”

นางซ้อยถึงกับโยนฝ่าหม้อฝาหนึ่งใส่ลูกสาว “นี่มึงด่าว่ากูชอบสอดรู้สอดเห็นหรือนังดาว เอาถาดตอกไม้กับของหวานยกขึ้นไปเลย มัวแต่นั่งพูดเรื่องไม่เป็นเรื่องอยู่ได้”

“ไม่เอาหรือก คนตั้งเยอะ กระเดาะตัวเข้าไปใกล้ปาก ผู้ลากมากดีไม่รับอะไรหรือแม่ นอกเสียจากน้ำลั๊กแก้ว... ไม่ก็ใช้ให้ไอ้พี่เดือนมันยกไปแทนก็แล้วกัน”

นางซ้อยกำลังจะเปิดปากด่าลูกสาวอีกรอบหนึ่ง แต่ใจนึกถึงบางสิ่งขึ้นได้เสียก่อน

“จะว่าไป ไอ้เดือนมันหายหัวไปไหนของมันวะเนี่ย ตั้งแต่ก่อนเย็นแล้ว เอ็งเห็นมันหรือเปล่า”

เหมือนดาวจำได้ว่ารถเก๋งสีฟ้าอ่อนคันนั้น เป็นรถยนต์ที่นางส่วนพระองค์ในท่านชายสุริยวัฒน์ แต่หล่อนยืนมองมันอย่างประหลาดใจอยู่

ว่า ใครเป็นผู้ขับออกไปตั้งแต่เมื่อไร กระทั่งกลับมาจนมืดค่ำปานนี้ ซึ่งเป็นเวลาสิ้นสุดงานสวดศพแล้ว

รถคันนั้นคลานเข้ามาจอดเทียบหน้าตึกช้าๆ เหมือนดาวยังคงยืนอยู่มุมหนึ่งซึ่งห่างออกมา ถึงจะไกลและค่อนข้างมืด แต่หล่อนจำได้ว่า สารถึเป็นพี่ชายของหล่อน นายเดือนลงมาจากรถอย่างแข็งขัน แล้วเร่งฝีเท้าไปเปิดประตูให้ใครสักคนที่นั่งอยู่เบาะหลัง

หญิงสาวผู้ห่อหุ้มมอญยื่นเท้าสะเอว อีกมือหนึ่งเกาะคางอย่างฉงน

“ใครวะ มาเอาบ้านนี้”

แล้วคำตอบที่ปรากฏก็คือชายรูปร่างสูงโปร่งผู้หนึ่ง...ก้าวลงมายืนเด่นที่หน้ามุขตึก เหมือนดาวเพ่งมองอยู่ลึกครู่เท่านั้น หล่อนค่อยๆ เบิกตาโต ริมฝีปากอ้ากว้าง แล้วเปลี่ยนเป็นคลี่รอยยิ้ม

“คุณชายสอง!”

ราวกับความคลุ้มมิดหัวอาณานิเวศกระจายจางสว่างไสวทันตา บุรุษผู้นั้นสวมสูทสากลสีดำ ท่วงท่าทรงสง่ายามขยับเคลื่อนไหวก้าวขึ้นตึกไป เหมือนดาวขยี้ตาตัวเองก่อนก้าวพลุนพลันตรงไปที่หน้ามุขอย่างลึบตัว แล้วชะงักหยุดก่อนหันหลัง

หล่อนไม่มีกิจบนนั้น แต่หล่อนก็ใคร่จะขึ้นไปบนตึก... เห็นทีจะต้องรอนายเดือนผ่านมาทางนี้ แล้วชักใช้ถามความสงสัยอันมีอยู่มากจนล้นอก

เหมือนดาวอดทนรอนายเดือนอยู่ตรงนั้น ยุงรำคาญก็เปิดศึกสมชื่อเลยทีเดียว จนกระทั่งหล่อนทนไม่ได้ ต้องย่องอ้อมไปหลังตึก วิ่งอย่างว่องไวเพื่อไม่ให้นางซ้อยเห็นแล้วเรียกใช้ หล่อนเลาะมาอีกฝั่งของปีกตึก ซึ่งตรงนั้นมืหน้าต่างหลายบานของห้องรับแขกเปิดอยู่ ยังไม่ได้ลงกลอน หล่อนเป็นลงที่แนวขอบผนังด้านล่าง เยี่ยมหน้าชั้นมามองคนในห้องนั้นอย่างถนัดสายตา

หม่อมราชวงศ์วิโรจน์หันหลังให้หล่อน หม่อมมวดีเพิ่งเข้ามาใน

ห้อง และตรงนั้น...เบื้องหน้าสายตาทล่อน เขานั่งอยู่ที่โซฟา ท่วงท่าเคลื่อนไหวสง่างามหยุดนิ่งอย่างสงบ ใบหน้าแห่งบุรุษกระทบกับแสงไฟสีเหลืองนวลของห้อง จรัสแจ่มต่อสายตาท่าสาว...จนทล่อนลึมหายใจไปเสียขณะนั้น!

งามเหลือเกิน...รูปหล่อสมที่เห็นในภาพถ่ายเหลือเกิน หม่อมราชวงศ์วรฤทธิชิต วรภิรมย์ ของทล่อน!

“ฉันแจ้งให้เกทราบแต่วันแรกๆ แล้วไม่ใช่รี ทำไม่ถึงมาเอาป่านนี้วันสุดท้ายเลยทีเดียวนะ”

หม่อมวดีไหวพริบดีไม่อยู่บริเวณนอก ใบหน้าคมของท่านมิได้หันมองคุณชายนอกอุทรเลยแม้สักเพียงนิด

“ทันทีที่ผมทราบจากหม่อม ผมก็รีบร้อนเตรียมตัวรีบมาหาทันทีครับ แต่ทางโน้นมีพายุค่อนข้างแรง ผมเองก็สุดปัญญาจะรีบมาให้เร็วที่สุดโดยทางไหน” หม่อมราชวงศ์วรฤทธิชิตตอบด้วยเสียงเข้มข้มแต่สุภาพ ทั้งบุคลิกยังสำรวมมีต่างไปจากเมื่อครั้งยังเด็ก

หม่อมวดีเหลือวามองเขาเพียงแค่ว่า พิจารณาในช่วงระยะว่า คุณชายสองเปลี่ยนไปเพียงรูป...แต่นิสัยและทำที่ยังคงเดิม แวดตาดึงลึกเยือกเย็นไม่เป็นมิตร แม้มีได้มีอาการแข็งกร้าว แต่ก็ห้ามองได้อย่างสดชื่น สะดวกตาไม่

“ฉันก็นึกว่าแกมั่วแต่ห่วงเรื่องเรียนอยู่นะสิ”

“มิได้ครับหม่อม” คุณชายสองไม่ได้เรียกหม่อมวดีว่า ‘หม่อมแม่’ อย่างที่ท่านชายทรงรับสั่งให้เรียกอย่างสมัยเด็ก คงเพราะความห่างเหินกันมากแล้วกระมัง “ทันทีที่ผมทราบ ผมจัดสัมภาระเพียงวันเดียวก็เสร็จ รุกระเรื่องเรียนผมหยุดโดยสภาพ ไม่ได้เดินทางไปทำเรื่องที่มาหา’ลัยด้วยซ้ำครับ”

หม่อมวดีแค้นหัวเราะขึ้นมาเบาๆ “ก็ดีละ ไม่ต้องไปทำอะไรให้มัน

วุ่นวายหรือกะ เพราะต่อจากนี้ ฉันคงต้องขอพูดกับแกตามตรงนะ ชายสอง... ลั่นท่อนพ่อของแกแล้ว ทุนทรัพย์ของวรวิกรมก็ถือเป็นอันสิ้นสุดรายรับโดยคุณ แกเข้าใจในสิ่งที่ฉันจะบอกแล้วใช่ไหม”

คุณชายสองหลุบตาลงต่ำ ช้อนความปรารถนาบางอย่างไว้จมนิด แล้วเงยหน้าขึ้นอย่างเชื่องช้า ก่อนตอบรับเสียงอ่อน

“ครับ หม่อม”

“เข้าใจว่าอะไร”

“หม่อมต้องการให้ผมกลับมาอยู่ที่นี่ และทิ้งเรื่องเรียนที่นั่นเสีย ผมเข้าใจถูกไหมครับ”

“อี แกมันฉลาดสมที่เรียนมาสูง” หม่อมวดีวางพัดลงที่เบาะแค่นั้น หันมองไปทางลูกชายหัวแก้วหัวแหวนที่นั่งนิ่งอยู่ในห้องประดุกหุ่น คุณชายหนึ่งคงเหมือนกับบ่าวอีกสองคนผู้นั่งอยู่ร่วมห้อง ผู้พิศมของ คุณชายสองอย่างประเินทุกอย่าง ทั้งใบหน้าทั้งดวงมากกว่าภาพถ่ายที่เคยส่งมา ทั้งกิริยาสำรวมยิ่งกว่าที่ใครคาดคิด และหากไม่ผิดไปจากนี้ คุณชายสองคงยังอยู่ในโลกเดิมๆ ของเขา... นั่นก็คือโลกแห่งความเป็นส่วนตัว ไร้แววของหนุ่มรักสังคมอย่างที่ท่านชายทรงประสงค์ไว้... ถึงขนาดรับสั่งให้คุณชายสองไปเรียนอยู่ลำพังกับพระสหายของพระองค์ถึงประเทศนอก

“ชายหนึ่ง”

“คะ...หม่อมแม่” คุณชายหนึ่งหลุดจากวังค์ “มีอะไรครับ”

“แม่จะเก็บศพท่านพ่อจนครบร้อยวันตามประเพณีนะ แต่เมื่อครู่ คุณเรื่องวิทย์” หม่อมวดีหมายถึงทนายประจำตระกูลวรวิกรม “เขาบอก แม่ว่าในวันพรุ่งนี้ จะถือว่าครบวันเปิดพินัยกรรมหลังท่านพ่อสิ้นชีพิตักษัย ครบเจ็ดวันตามที่ทรงประสงค์... แม่จะวานให้เราช่วยนัดหมายเครือญาติ และพยานคนสำคัญ พรุ่งนี้คงไม่ทันหรอก คงต้องนัดหมายให้มาพร้อมหน้ากันวันมะรืนนี้”

4

บุรุษผู้มากับ...รัก

เหมือนดาวจิกยิ้มกว้างเต็มหน้า ส่องมองฝันแต่ละชื่ออย่างพิถีพิถัน

หลังจากลี 'กอลเก็ด' จนให้รู้สึกว่ารอมสดีขึ้นไปทั่วทั้งปาก ริมฝีปากบาง เล็กก็หุบยิ้ม ก่อนหยิบลิปสติกเนื้อดีซึ่งจวนจะหมดแท่ง อันเป็นเครื่อง-
สำอางชิ้นสุดท้ายจากเมื่อหลายเดือนก่อนที่คุณหญิงแพรวพิลาศยกให้
บรรจงไล่ไปตามแนวปากขณะฮัมเพลง

“เอ้านางดาว ถอยออกจากกระจกแล้วออกมาจากห้องน้ำเสียที่ไว้วัย
กูจะซี!”

นายเดือนไม่รอให้น้องสาวถอย แต่เอื้อมมือผลักหล่อนจนลิปสติก
ที่ค้างอยู่บนปากวาดเลยแนววิถียันแก้ม

“เอ็งจะรีบไปไหนไอ้พี่เดือน ดูซิเนี่ย ดูหน้าฉัน!”

“กูรอมีงจากปวดเบาจนปวดหนักแล้วนี่ รำไรนักนะมีง” นายเดือน
ไม่พูดเปล่า แต่ส่องตาเขافیนิจน้องสาวอย่างฉงนสนเท่ห์ “ใส่ชุดดำแต่ปาก
แดงเรแตกเขียวมีง แต่งหน้าอย่างนี้...กลัวหม่อมท่านจะไม่ดำเอาரியังง”

“โอ้ย ด่าก็ด่าไปเถอะ คนเราจะสุขจะเศร้ามันก็ต้องสวย” หล่อน
จิบปากจิบคอเถียง “มีจันคนเดียวในวังนี่นาที่เป็นสาว จะให้ปล่อยตัว
เปื่อยเหมือนบ่าวอื่นนะรี”

“ก็ยังดีที่มีงยังสำเหนียกได้ว่าตัวมีงเป็นบ่าว...หน้อย” นายเดือน
พูดพลางเงื้อเท้าขึ้นข้างหนึ่ง ก่อนจะเตือนว่า “แต่ถ้ามีงไม่รีบออกไปจาก

ตรงนี้ กุจะถีบมึงให้กลิ้งออกไปเชียว”

เหมือนดาวไม่พิสมัยลูกถีบของพี่ชายนักหрок หล่อนรีบร้อนจนลืมทำ ‘บางอย่าง’ เพื่อเร่งฝีเท้าออกมา พอขึ้นเรือนไปได้ก็วางข้าวของลงๆ ไม่ได้ส่องกระจกอีก เพราะจวนสายมากแล้ว

เป้าหมายสำคัญของเหมือนดาวคือตึกใหญ่ หล่อนจะต้องไปยืนรอที่หน้าตึก ซึ่งเวลานี้ยายนวม นางช้อย และสารทิประจํารถอย่างนายมัด ยืนรอหม่อมมวติอยู่แล้ว เข้านี้หม่อมมวติจะออกไปทำบุญพร้อมคุณชายทั้งสอง

คุณชายคนแรกคงไม่ใช่เป้าหมายของเหมือนดาวแน่ แต่คนที่สองต่างหาก วันนี้นะที่เขาจะได้พบหล่อนเป็นครั้งแรกในรอบสิบปี เขาจะจำหล่อนได้ไหมนะ อ้อ...หากว่าจำไม่ได้ หล่อนนี่ก็วิธีการได้อีกอย่าง... หล่อนดึง ‘ผ้าวิเศษ’ ผืนเก่าออกจากเข็มขัดบริเวณสีข้าง ผูกเป็นโบแล้วคล้องไว้ที่คอ คุณชายต้องจำผ้าผืนนี้ได้แน่...เพราะเป็นของใช้ส่วนตัวที่ท่านชายเคยประทานแก่เขา

เหมือนดาวนึกสระระตะอย่างนั้น ก็เดินจนถึงแถวหน้าตึกพอดี หล่อนผลักนายมัดออกห่าง แล้วเข้าไปยืนเคียงข้างมารดา

“อ๊ย...น้องดาวของพี่” นายมัดคลี่ยิ้มแบบพิลึกพิลั่น นัยน์ตาเป็นประกายเห็นแววขบขัน “วันนี้้องสาวสวยเชียวนะจ๊ะ”

“กุสวยทุกวัน” ขึ้นมึงขึ้นกูอย่างนี้ แน่หนอว่าบอกอารมณ์หล่อนได้เป็นอย่างดี หล่อนหันไปตอบรีบๆ และเสียงเบา ก่อ้นหันหน้ากลับไปทางหน้าตึกแล้วยิ้มค้างรอไว้

“แต่วันนี้สวยกว่าทุกวันจริงๆ จ๊ะ แหม...ปากแดงมาถึงแก้มเลยนะจ๊ะ”

ปากแดงมาถึงแก้มรี...ไ้มัดพูดพิลึกล้นดี เหมือนดาวคิดในใจแต่ก็ไม่ได้ใส่ใจ

ครั้นเห็นเงาของหม่อมมวติเคลื่อนไหวกออกมาเท่านั้นละ ไม่รู้ว่า

เจ้าเวรเจ้ากรรมอะไรที่ทำให้หนักได้ เหมือนดาวค่อยยกมือแตะแก้ม มีรอย
หินใดๆ เหนียวๆ เบือนอยู่จริงเสียด้วย!

ไอพี่เดือน...ไอพี่เลว!

“นังดาว จะไปไหน!” นางช้อยหันมาแหวไล่ กระซอกข้อมือของ
หล่อนที่กำลังตั้งท่าเลียงออกไปจากตรงนั้น “หม่อมท่านลงจากตึกแล้ว
เชิงต้องออกไปรับใช้ท่านด้วย”

“อะ...อะไรนะแม่!”

“ก็หม่อมท่านเรียกใช้เชิงนี้ ไม่ต้องไปไหนแล้ว อย่าให้ท่านรอ ยืน
ตรงนี้”

เหมือนดาววางท่าไม่ถูกเสียแล้ว หม่อมวดีพร้อมด้วยบุตรของท่าน
และ...หม่อมราชวงศ์รูปงามของหล่อน! พวกเขาจากตึกพร้อมกัน
หล่อนเอียงหน้าอย่างไม่กล้าสู้ตา ก่อนได้ยินเสียงหม่อมวดีเรียกให้เข้าไป
รับตะกร้าดอกไม้จากบ่าวอีกคน

คุณชายสองแทบมิได้มองหน้าเหมือนดาวเลยสักนิด สนใจแต่
เพียงหม่อมวดีและบุตรของท่าน เขาเดินอย่างสุภาพตามมาเป็นคนสุดท้าย
เหมือนดาวภาวนาให้เขาไม่หันมองมาทางเธอ

แต่แล้ว...จังหวะที่เขา กำลังจะเข้าไปนั่งในรถตามหม่อมมารดาใหญ่
เขามีท่าทีชะงักเล็กน้อย ก่อนผินมองมาทางหล่อนผู้ยืนก้มหน้างุด

เขามองมาที่ผ้าสีชมพูอ่อน ซึ่งหล่อนคล้องคอไว้ ก่อนเลื่อนสายตา
ขึ้นมองใบหน้าข้างหนึ่งที่หล่อนตั้งใจจะให้มอง ส่วนใบหน้าอีกข้างซึ่งเป็น
ข้างที่ดูไม่ได้นั้น หล่อนเบี่ยงหลบสุดชีวิต

“มีอะไรหรือชายสอง” หม่อมวดีถามออกมาจากรถ

“ไม่มีอะไรครับหม่อม”

เหมือนดาวโล่งอกเมื่อคุณชายสองเข้าไปนั่งแล้ว นายมดปิดประตู
ให้ ก่อนเลื่อนตัวมาเปิดให้หญิงสาวของเขาที่เบาะหน้าข้างคนขับนั่นเอง

“เชิญจะ ทุนหัวของไอ้มด”

เหมือนดาวหาได้ตระหนักถึงความเบิกบานขณะรับรสแห่งพระ-
 ธรรมไม่ หลังจากนั่งพับเพียบอยู่ไม่นานในโบสถ์ ก็ปลีกตัวออกมาจาก
 หม่อมวดี รอคคนเป็นนายอยู่หน้าโบสถ์อย่างร้อนใจ บทเทศนาไม่เคยทำให้
 หล่อนเย็น แม้ว่าหล่อนจะใช้คนบาป...แต่อาرامอย่างนี้ช่างน่าเบื่อเหลือ
 แสน และสิ่งสำคัญคือ การหาน้ำล้างหน้าให้หายจากภาพอันน่าขันโดยมี
 นายมัตคคอยยกขันน้ำมาให้

จนระยะเวลาหนึ่งผ่านไป หม่อมวดีพร้อมกับคุณชายทั้งสองก้าว
 ออกจากอุโบสถ หม่อมวดีมีสีหน้าที่ดีขึ้น แม้ยังเหลือภาพของความอนาทร
 เมื่อต้องสูญเสียประมุข...ผู้ทรงเป็นที่รัก

“ไป เจ้ามัต พานฉันกลับวัง”

เหมือนดาวพิศมองสองคุณชายผู้เดินตามมารดาราวกับเป็นฉาก
 หลังอันประกบไกล่ลิด คุณชายหนึ่งวางหน้าเต็มหน้าในอารมณ์อย่างหา
 ซึ่งในรศพระธรรมไม่ ขณะที่คุณชายสอง เขาคอยแต่มองเบื้องหลังของ
 หม่อมวดีอย่างระมัดระวัง สองแขนแกร่งนั้นพร้อมเสมอจะประคองท่าน
 หากบังเอิญล้มไป

เหมือนดาวลอบมองอยู่ในความนิ่งงัน...แล้วก็อดที่จะวุ่นวายใจอยู่
 ลับๆ เป็นมิได้

ไม่มีอะไรที่ชวนให้หล่อนสุนทรีย์เลยแม้สักเพียงนิด คุณชายสอง
 ไม่แม้จะมองหน้าหล่อนด้วยซ้ำไป ขณะอยู่ในห้องโดยสารของรถระหว่าง
 ทางกลับวัง หม่อมวดียังได้แต่ถามถึงเรื่องอนาคตอันเกี่ยวข้องในการงาน
 ของคุณชายสองเท่านั้น ไม่มีแม้จะเฉียดกล่าวถึงหล่อนบ้าง

“แกเป็นภาษาแล้วนี่ อยากเข้าเรียนจุฬาฯ หรือเปล่า”

ทุกคนในรถคันนี้ย่อมรู้ว่านี่ใช่คำถามจากความจริงใจของหม่อม
 วดีไม่... แม้กระทั่งคุณชายสองก็น่าจะรู้อยู่หรือกว่านนี่คือคำถามหยั่งเชิง
 ความจริงแล้วนั้น ท่านคงไม่มีใจแบ่งปัน เงินสละบาทเพื่อส่งเสียลูก
 ต่างอุทรหรือ... เรื่องนี้ใครๆ ก็รู้

คุณชายสองมีวิจารณ์ญาณและไหวพริบเพียบพร้อม...ในแบบของ
ผู้สันทนอยู่ในสังคมต่างถิ่นมานานหลายปี ทำให้เขาฉลาดที่จะตอบว่า

“ขอบพระคุณครับหม่อม แต่เห็นจะไม่ดีกว่า ผมเองอยากทำงาน...
ว่าจะสมัครเป็นครูสอนภาษาในโรงเรียนสักแห่ง”

หม่อมวดีได้ยื่นคำตอบเช่นนั้นก็คลี่คลายมบางๆ ให้เห็นทันที
เหมือนดาวลอบมองผ่านกระจกมองข้างภายนอกตัวรถ ซึ่งวิถี
กระจกสะท้อนภาพของท่านตรงสายตา

“ดีละ ทำงานทำการแต่ยังหนุ่ม วันหน้าคงได้มีอนาคต มีหลักมีฐาน
ให้ครอบครัวและคู่สมรสของแก”

“ครับหม่อม”

หลังจากนั้นคุณชายหนึ่งเป็นผู้เอ่ยถามน้องชายขึ้นบ้าง เรียกว่าเป็น
เสียงแรกจากคุณชายคนที่เหมือนดาวได้ยินในวันนี้ก็ว่าได้

“ตอนนี้ยายยังโสดอยู่หรือเปล่า นายสอง”

คำถามนี้เกือบทำให้หญิงสาวผู้นั่งอยู่เบาะหน้าหยุดหายใจลงชั่ว
ขณะ แล้วลั้นฟังคำตอบจากคุณชายผู้นั่งอย่างระทึกก็อยู่ในที่

“ครับ พี่ชายหนึ่ง...ผมยังโสด”

“เมื่อ...ชีวิตฉันมีความรัก...

ฉันจึงประจักษ์ ว่าความรักคือน้ำทิพย์...

ใจ...เหมือนจะล่องลอยลิบ...

แอบไปกระซิบ...สบบนสวรรค์”¹

เหมือนดาวฮัมเพลงอยู่หน้าตั้งเครื่องแป้ง มองไปหน้าสดสวย
ในกระจกอย่างหรรษา ริมฝีปากอ้มถูกเปลี่ยนเป็นสีชมพูอ่อนระเรื่อ หน้า

¹ เพลง “พะเนียงรัก” ขับร้องโดย สุเทพ วงศ์กำแหง คำร้องโดย ชาลี อินทรวิจิตร
ทำนองโดย สมาน กาญจนะผลิน

ผัดแบ่งขาวนวลเนียนเช่นทุกวัน แตะน้ำหอมตามูที่ข้อมือ ข้อมือ และ
ชอกคอตั้งระหงเล็กน้อย

“ฮิ มีความสุขเหลือเกินนะ”

นางช้อยผลึกประตู่เข้ามาได้ก็เขวະลูกสาวสักคำหนึ่ง ก่อนทรุดตัว
นั่งพิงกับผนัง

“แม่ วันนี้ฉันจะออกไปข้างนอกนะ อยากกินอะไรไหม จะซื้อมา
ฝาก”

“พิโก! นังดาว นังดาวดอกลูกแม่ พุดดีทุกทีละเอ็งนะ กลับมา
ที่ไรมือเปล่าทุกครั้งละวะ ไม่ก็ข้าวของเสื้อผ้าของตัวเอง”

เหมือนดาวผิวกายไปเรื่อยเปื่อย สองมือแตะผมตัดลอนประบำ
อย่างงาม หล่อนเรียนรู้วิธีจัดแต่งทรงผมจากนายช่างอารมณ์ดี ผู้ดูแล
ทรงผมให้หม่อมวดีนั้นละ บนตั่งเครื่องแป้งจึงขาดน้ำมันใส่ผมกลื่น
กุหลาบมิได้โดยเด็ดขาด... แล้วหยิบดอกไม้ผ้ากลัดผมขึ้นประดับ หัวเราะ
ร่วนอย่างสุนทรีย์

“เอ็งนะ ย่ารบกวนคุณไพลินเธอมากนักระนังดาว เกรงอกเกรงใจ
เธอบ้าง คุณพ่อคุณแม่เธอจะว่าเอ็งได้”

“คุณแม่อะไร... คุณแม่ของคุณไพลินเธอเสียไปนานแล้วนะแม่
ส่วนคุณสุขุมนะรีจะมารวอะไรฉัน เห็นเขาก็ดีกับฉันนะ เมื่อนั้นไปบ้าน
คุณไพลิน”

“ก็เห็นว่าเอ็งเป็นบ่าวของหม่อมท่านนะซี ท่านชายเมื่อก่อนก็มี
พระคุณล้นเกล้าคุณสุขุมเธออยู่นัก แต่ข้าเตือนไม่ให้เอ็งไปรบกวนเงิน
ทองคุณไพลินเธอ มีเงิน...ซื้ออะไรได้ก็ซื้อเอง”

“รู้แล้วนะแม่ อ้อ...อย่าลวงกลอนห้องละ ไม่งั้นจะทุบประตู่ให้ตื่น
ทั้งเรือนเชียรว” เหมือนดาวเบะปากพุดดักคอมารดาเสียก่อน “ฉันไม่นอน
หน้าห้องหรอกจะบอกให้ อย่าคิดว่าฉันจะเกรงใจ”

“เออ อีลูกเวร จะรีบไปก็ไปเลยไป! ออกจากวังก็ไปขอหม่อมท่าน

ก่อน เตียวหม่อมท่านมาเอ็ดกับข้าอีก ข้ามน้ำข้ามตาท่านได้อย่างไร”

เหมือนดาวคว่ำกระเป๋าทือใบเล็กแบบสตรีนิยมมาถือไว้กระชับมือ
ชุดหล่อนเป็นเสื้อกระโปรงทรงแคบพอดีตัว ชายกระโปรงสั้นเหนือเข่าขึ้น
มา อวดขาเรียวยาวขาวเหลืองนวลเนียน

“แล้วก็อย่าได้ ‘ผิว’ กลับมาฝากข้าละนั่งดาว!”

“โอ๊ย! ร้าคาญแม่จริง”

หล่อนกระต๊อบเท้าก้าวออกมาจากห้อง โยนรองเท้าส้นสูงสีแดงสลับ
จิตลงพื้นแล้วสวมใส่ให้เจิดฉาย สองตามองไปไกลที่มวล์เมฆสีเหลือง
อมส้ม บอกเวลาว่าใกล้ค่ำเต็มที คืนนี้หล่อนคงสุขุสโมสรอีกครึ่งหาใด
ปาน

แม้จะผ่านช่วงเวลาของการไว้ทุกข์ไว้โศกของวังแล้ว แต่เหมือน-
ดาวก็เชื่อว่าพล่อยตัวเองให้เป็นທີ່ตำหนิต่อหม่อมวดี หล่อนจึงไม่มีเจตนา
สำคัญให้เข้าไปพบท่าน ไม่จำเป็นต้องขอคำอนุญาตหรอก...ท่านไม่เคย
ห้ามบ่าวอย่างหล่อนอยู่แล้ว ก็ใช้ลูกชาติลูกตระกูลของท่านเสียเมื่อไร

เหมือนดาวพยายามเดินเลี่ยงห่างจากตึกใหญ่ ลงทุนลัดสนามไป
ตามแนวรั้ว เพื่อไม่ให้ผ่านสายตาหม่อมวดี แต่จนแล้วจนรอด หล่อน
กลับไม่พ้นสายตาของเจ้านายอีกคน...ผู้ยี่อย่างหนึ่งสงบหลังโมกตันใหญ่
หล่อนรู้ว่าเขายืนอยู่ก็เมื่อเขาเป็นฝ่ายเรียกนั่นละ...หล่อนถึงกับผวาสุดตัว
หวีดร้องออกมาทีเดียว

“แต่งตัวสวยทีเดียว จะออกไปไหนนั่นหรือ”

หลังความตกใจผ่านพ้น จากหน้าร้อนกลายเป็นเย็นสดชื่น ก็
คำชมจากบุรุษผู้นี้เอง...ที่พาให้หล่อนยิ้มกว้าง

“คุณชายชมดาวว่าสวยหรือคะ”

“แถวนี่แลจะเห็นก็แต่เธอ...” คุณชายสองพุดด้วยใบหน้าเย็นๆ มี
รอยยิ้มเล็กน้อยให้เห็นบ้าง แต่จิตจางเหลือเกิน “ฉันถามเธอว่า...จะออก
ไปไหนนี่รี”

“อ่อ...เอ่อ...คือ” หญิงงามยอมไม่ไผ่ในการบันเทิงจนดูซ้ำของนัก
โดยเฉพาะผู้เพิ่งจะผ่านพ้นช่วงเวลาของความโศกเศร้า... เหมือนดาว
วิเคราะห์ห้อยอยู่ในใจแล้วก็เร่งหาเหตุให้ปดว่า “คือว่าดาว...จะออกไปซื้อของ
ให้หม่อมท่านนะค่ะ”

“ป่านนี้ะรี ซื้ออะไร”

“ซื้อ...ซื้อ...” หล่อนเปลอยกมือขึ้นเกาที่ท้ายทอย ลนลานเมื่อกล่าว
เท็จ

“จะออกไปเที่ยวก็พูดเถอะ เธอคิดว่าฉันจะตำหนิเธอหรือไง”

“อู๊ย ไม่ๆๆ ไม่ค่ะคุณชาย”

“เมื่อครู่ฉันเพิ่งกลับจากข้างนอก” คุณชายสองพูดแล้วมองบ่าวสาว
ด้วยสายตาเรียบนิ่ง “เห็นโปสเตอร์ใหญ่ทีเดียว เขาว่าเป็นหนังที่กำลังจะ
เข้าฉายวันนี้เป็นวันแรก คินนี้ทำทางจะมีหนุ่มสาวไปที่นั่นจนแน่นชนิด”

“โปสเตอร์หนังหรือคะ” เหมือนดาวทำหน้าที่เลอหลา “หนังเรื่อง
อะไรกันคะ”

“เห็นผ่านๆ ซือเรื่องราว ลูกลิง กระมัง”

เหมือนดาวถึงกับหัวเราะพรีตออกมาเสียเดี๋ยวนั้น “ตายแล้ว
คุณชายละก็! ลูกหญิง ต่างหากค่ะ”

“เถียงสายตาฉันหรือ” เจ้านายหนุ่มถาม ย่นคิ้วเข้มหนา “ฉันเห็น
มาอย่างนั้น”

“ลูกหญิง ค่ะคุณชาย มีที่ไหนกัน หนังเรื่องอะไรชื่อ ลูกลิง”

“ฉันจะไม่เถียงหากเธอเดาถูกว่ามันแสดงที่ไหน”

“คาเธ่ย์ค่ะ” เหมือนดาวตอบอย่างมั่นใจ “โรงหนังคาเธ่ย์เจ้าค่ะ”

“ใช่รี”

“เอ้ ไซซีคะ! ก็ไซยาภิรตนาภรณ์แสดง”

“เธอจะออกไปดูรอบกี่ทุ่มละ”

“สองทุ่มละค่ะ” เหมือนดาวยิ้มแย้มตอบ “ก่อนจะเข้าโรง คุณไพลิน

จะพาดิฉันไปทานอาหารอร่อยที่เยาวราชก่อนค่ะ”

“งั้นหรือ” คุณชายสองพูดถึงตรงนี้ก็หัวเราะออกมาแผ่วบาง รอยยิ้มขริ้มที่เห็นก่อนหน้าพลันหายไปชั่วขณะนั่นเอง

ส่งผลให้หญิงสาวพรายยิ้มตามออกมา...คุณชายสองยิ้มให้เธอเห็นแล้ว เป็นรอยยิ้มจากอารมณ์ขันจริงๆ ของเขา ว่าแต่...เขาหัวเราะเรื่องอะไรละ

“คุณชายหัวเราะอะไรหรือคะ”

“เปล่า ไม่มีอะไร” เขายังหัวเราะครี้ม ดวงตาเป็นประกายมองตอบหล่อนอย่างขบขัน “ถ้าเช่นนั้นก็ขอให้เที่ยวให้สนุกก็แล้วกัน ประเดี๋ยวฉันจะขึ้นตึก咯”

เหมือนดาวยีนเอียงอายเมื่อเขาเดินผ่านเข้ามาเพื่อเลยผ่านไป... หล่อนยีนบิตอยู่อย่างนั้น กว่าเขาวนอันน่าสังเวชจะกลับคืนสู่ความคิดเมื่อนั้นหล่อนถึงกับแหกปากลั่น ยืนตันอย่างละอาย

คุณชายหลอกถามหล่อนนี่! พับฝ่าลิ!

ไพลินอดนึกขึ้นเรื่องที่เหมือนดาวเล่าให้ฟังไม่ได้...เมื่อหล่อนถูก

หม่อมราชวงศ์รัชชิตใช้แผนวาจาตะล่อมให้เผยความจริง

“คุณชายสองเธอฉลาดสมกับเป็นนักเรียนนอกจริงนะ ว่าแต่ดาวเถอะ ตั้งแต่คุณชายกลับมา ดาวเอาแต่พูดถึงเธอไม่ขาดปาก” ไพลินหญิงผู้นี้ก็เป็นอีกคนที่ฉลาด...คาดสิ่งใดไม่เคยผิด “เลดาวจะชอบเธอไซ้ไหม”

5

บุรุษผู้ถูกให้ปัสกวิเวก

หากทุกคนมื่อติดเป็นความทรงจำให้นึกถึง หม่อมวดีนั้นคงจะมี
แต่ความทรงจำอันแสนสุข ที่บัดนี้กลับทวนให้ประจักษ์เพียงความทุกข์
รอคอยท่านอยู่ข้างหน้า

เมื่อปราศจากผู้เป็นสามี ก็เท่ากับว่าเสาหลักที่เคยมีในชีวิตนั้นหายไป
ไปด้วย หม่อมวดีผู้ทะนงในศักดิ์ศรีมาตั้งแต่ยังสาว...ไม่เคยคิดว่าตนจะ
ต้องมาทุกข์ทรมานอยู่กับความเปล่าเปลี่ยว ท่านรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ แม้จะ
มีบ่าวมากมายรายล้อม และยังคงมีบุตรชายอันเป็นที่รักอยู่

แต่ความรักใดจะทำ...รักฉันสามีภรรยา เพราะมิใช่เพียงความรัก
เท่านั้นซึ่งฝังแน่นอยู่ในใจ แต่มีอีกสิ่งหนึ่งที่เรียกว่าความจงรักภักดีอย่าง
ไม่มีที่สิ้นสุด รักที่ก่อให้เกิดครอบครัว เกิดบริวารมากมาย...เมื่อถึงวัน
ขาดหายจึงต้องทรมาน

หม่อมวดีที่เคยมีแต่ความอภิรรมย์ กลับจำต้องอยู่เพียงแต่ในวัง
อย่างไร้จุดหมายปลายทางของชีวิต ไม่มีความรู้สึกนึกคิดที่อยากจะออก
ไปพบหน้าใครที่ไหนอีก ท่านเกลียดถ้อยคำปลอบประโลมที่เรียงแต่จะชวน
ให้สะท้อนสะท้อนมากกว่าจะเข้มแข็ง จึงยอมจมอยู่ในความคิดถึงเพียง
ลำพังริมหน้าต่างห้อง...สลับกับทอดสายตามองพระรูปท่านชายบริเวณ
โต๊ะหนังสือ หากทนมคิดถึงมิได้ ก็จะไปในห้องทรงงานของท่านชาย...
ภายในนั้นยังปรากฏของใช้ส่วนพระองค์ให้เห็น และคงจัดวางไว้เช่นเดิม

ไม่เปลี่ยนแปลง

‘วรกรรมจะเดินต่อไปอย่างไรเล่าพะอานชาย...เมื่อไรท่านแล้ว’

คำถามนั้นกังวานอยู่ในหัวใจของท่าน... สุตแล้วแต่เวรกรรม
กระนั้นหรือ

หรือชีวิตที่เหลืออยู่นับจากนี้ หวังได้เพียงคุณชายคนเดียวของท่าน
เท่านั้นจริงๆ

เอาเข้าจริงแล้ว กว่าจะถึงวันกำหนดเปิดพินัยกรรมอย่างพร้อม
เพรียงกันนั้น ก็ล่วงเลยมาอีกสองวันทีเดียว เนื่องจากในหนังสือระบุว่า...
หากบุคคลในราชสกุลท่านชายพระองค์ใดยังมีชีวิตอยู่ ต้องเสด็จมาร่วม
เป็นสักขีพยานโดยครบถ้วนจำนวนคน

เวลานั้นดำเนินไปไม่นานนัก พอบ่ายคล้อยบุคคลสำคัญเสด็จกลับ
จนหมด นางซ้อยลงจากตึกใหญ่ได้ ก็มุ่งสู่สวนสนทนาใต้ถุนเรือนครวตาม
วิสัย

“ว่ายังโงะแม่ซ้อย!” นายชดผู้เป็นสามีเกือบจะถามพร้อมกันกับ
บ่าวอีกหลายคน “ท่านชายทรงยกวังนี้กับสมบัติในพระคลังทั้งหมดแก่
หม่อมท่านแต่เพียงผู้เดียวรี”

“ใช่สิ ทั้งหมดทีเดียวละ คุณชายทั้งสองจะได้แก่ทุนไม่กี่จำนวน
เทียบกับหม่อมท่านมิได้เลยตาชด”

“ก็ท่านทรงรักของท่านนี่นา” ยายนวมปรารภอย่างไม่แปลกใจนัก
“หม่อมสหายที่ว้าวกักอีกคนก็ด่วนจากไปเสียก่อน ทุกสิ่งอย่างเลยตกไปที่
หม่อมแต่ง ก็ไม่เห็นจะผิดเพี้ยนไปนี่ละ”

“แต่มันจะผิดจะเพี้ยนอยู่ไม่น้อยนะสิป้า”

เหมือนดาวนีกงนกับคำพูดนั้นเช่นเดียวกับทุกคนที่ฟังนางซ้อย
เล่าอยู่

“ยังโงะแม่ ผิดเพี้ยนยังโงะ”

“ที่บ้านหลังข้างๆ วังที่ท่านชายทรงซื้อต่อจากเศรษฐีเก่าคนก่อนนะ” นางซ้อยชี้มือไปทางที่ตั้งของบ้านสองชั้นไม้ใหญ่ไม้โตหลังนั้น ซึ่งอยู่บนพื้นที่ไม่กว้างขวางเท่าไรนัก ข้างรั้ววังวรกรรมย์นี่เอง “ท่านชายทรงยกให้คุณชายสองนะสิ!”

ยกให้คุณชายสอง?... บ่าวทุกคนต่างมองหน้ากันอย่างพิศวง

“ยกให้ทำไมวะ” ยายนวมถาม

“หากฉันคิดไม่ผิดไปนะป้า... ท่านคงจะทรงมองเห็นการฉ้อโกงอยู่ภายหน้าเป็นแน่ ว่าหม่อมท่านคงไม่เอื้อให้คุณชายสองไปจนตายเหมือนลูกชายแท้ๆ ของท่าน ก็เลยยกทรัพย์สินอันเป็นที่กินนอนผืนเล็กๆ นั้นให้คุณชายสอง”

เกิดเสียงอื้ออึงดังไปทั่วบริเวณ... นายชดถึงกับส่ายหน้าอย่างไม่เชื่อเมียนัก

“เฮ้ย นางซ้อย หม่อมท่านไม่ได้ใจร้ายใจดำถึงเพียงนั้นดอก แม้จะเห็นว่าตระหนี่อยู่บ้าง”

“ก็ไม่ว่าละวะเฮ้ย” ยายนวมแทรกขึ้นอีกครั้ง “วันข้างหน้าใครจะรู้ คุณชายหนึ่งเธอเป็นไม้หลักปักเลนออกอย่างนั้น ทำมาหากินอะไร... หากมาอยู่รวมกันจนหมด ไม่พากันทอดคอดอดอยากปากแห้งในบั้นปลายหรือกรี้ นี่ฉันไม่ได้แข่งดอกนะ แต่ก่อนจะทรงสิ้นไป คงจะทรงเห็นอยู่... คุณชายสองเธอเองก็ไร้สังคมปานนั้น จะไปอยู่ไปกินกับใครเขาได้ มีบ้านช่องห้องหับเป็นของตัวเองสิเหมาะ แลจะไร้ปัญหา ท่านชายทรงมองไว้อย่างถูกต้องแล้วละ ข้าเชื่อ ข้าเชื่อ!”

หากการณ์ไกลในพระองค์จะเป็นไปในทิศทางดังกล่าวขึ้นมาจริงๆ ทุกคนต่างเห็นพ้องอย่างสังหรณ์ใจเหลือเกินว่า ไม่ช้าก็เร็ว... วังนี้คงไม่อาจยืนยงทรงสง่าเช่นนี้ไปจนชั่วลูกชั่วหลาน ไม่ว่าด้วยพิษเศรษฐกิจในยุคที่เชื้อพระวงศ์ปลายแถวหมดบทบาทสำคัญในสังคมจนเกือบสิ้น หรือปัญหาในอนาคตอันเกี่ยวเนื่องกับการคลั่งในวังวรกรรมย์ภายใต้การดูแล

ของหม่อมวดี

เหมือนดาวลอยไปยืนอยู่ริมรั้วไม้ขัดตะ ซึ่งแต่ก่อนบริเวณนี้

เป็นกำแพงปูนกันอาณาเขตของวังกับบ้านพักของบุตรชายคหบดีเก่าไว้ แต่เมื่อท่านชายทรงซื้อมาเป็นทรัพย์สินส่วนพระองค์ จึงสั่งให้ทุบกำแพงฝั่งนี้ลง แล้วสร้างรั้วไม้ทาสีขาว ปลุกเถาตำลึงไว้จนขึ้นคลุมแทนที่ เนื่องจากกำแพงเก่านั้นสูงโดดเหลือเกิน ทอดตามองไปยังบ้านอีกหลังหนึ่งไม่ถนัดนัก

หล่อนยืนมองบ่าวหนุ่มสองคนเดินถือสัมภาระอันน้อยนิดติดตามหม่อมราชวงศ์วรัญชิตหายเข้าไปในบ้านหลังใหม่ของเขา เหมือนดาวไม่สบายใจเท่าไรนักพร้อมกับพินัยกรรมนั้น และถึงแม้หม่อมวดียังมิได้เอ่ยปากสั่งให้คุณชายสองต้องรีบร้อนย้ายไปอยู่อีกบ้านก็ตามที่... แต่ก็มิได้เห็นยวรั้งคุณชายสองให้อยู่ เสมือนว่าท่านถูกใจอยู่ไม่น้อย ราวกับเห็นว่าคุณชายต่างอุทร...ตัดภาระของท่านให้เบาใจลงแล้ว

บ่าวสาวทอดตามองละห้อยเข้าไปในบ้านหลังนั้น บ้านกึ่งไม้กึ่งปูนสร้างเป็นสองชั้นไม่สูงใหญ่เท่าใดนัก เมื่ออยู่ตามลำพังหรือไม่ก็คนก็ถือว่ากว้างโซ่ ทว่าหากนำมาเทียบกับตึกใหญ่ในวังแล้วคงสู้มิได้แน่... อย่างนี้ก็สู้ได้แค่เรือนบ่าวภายในวังเท่านั้นเอง

หล่อนอดมิได้ที่จะยืนอยู่ตรงนี้อย่างไร้บทบาท เพราะเสียดายเต็มอก จู่ๆ คุณชายต้องถูกพรากให้อยู่คนละโรงฐาน แม้ว่าหม่อมวดีจะเปรยอนุญาตแล้ว...ให้บ่าวในวังผลัดเปลี่ยนไปทำความสะอาดบ้านของคุณชายสองบ้างในทุกๆ วัน แต่ก็ดูจะไกลเกินหน้าที่ของเหมือนดาว... หล่อนไม่รู้จะทำอะไร กระทั่งจำต้องลอดตัวเข้าไปในบ้านนั้นผ่านรั้วไม้ซีกหนึ่งที่ชำรุดเป็นช่องกว้าง

นี่เป็นครั้งที่สองของหล่อนกระมังที่ได้ย่างเข้ามาในบ้านหลังนี้ เมื่อครั้งที่ท่านชายทรงซื้อใหม่ๆ หล่อนเข้ามาช่วยบ่าวอื่นทำความสะอาด

หล่อนคิดว่ามันเล็ก ไม่เหมาะสมกับทายาทราชสกุลเท่าใดนัก หากลำพัง คุณชายสองคงไม่รู้สึกละแ่นักหรือ แต่ในวันหน้า... ‘คุณผู้หญิง’ ของคุณชายนั้นเล่า ไม่ว่าหล่อนจะเป็นใคร หล่อนจะคิดอย่างไรเมื่อเห็นเรือนหอเท่านี้

ทว่าเหมือนดาวกลับพยายามสร้างความรู้สึกละพอใจกับมัน... ต้องพอใจบ้านนี้ให้จงได้ ก็เมื่อหล่อนวาดร่างมโนทัศน์ไว้แล้วนี่นา ว่าคุณผู้หญิงของคุณชาย...จะเป็นใครไปไม่ได้ หากมิใช่ตัวหล่อน!

“คุณชายเจ้าขา...คุณชายเจ้าขา”

เสียงบ่าวสาวลั่นอยู่หน้าบ้าน จนครู่เท่านั้นหม่อมราชวงศ์หนุ่มก็ก้าวออกสู่ระเบียงชั้นสอง เยี่ยมมองลงมายังบ่าวสาวในชุดสวยแปลกตา... หล่อนช่างไม่เหมือนกับบ่าวคนอื่นในวังเลยสักนิด ทั้งอาภักิริยา ทั้งการแต่งกายอันฉูดฉาดผิดแผกไปจากบ่าวอื่นๆ คุณชายสองเท้าแขนที่ราวระเบียง ยิ้มบางๆ ตอบลงมาก่อนเอ่ยคำทักทาย

“ว่าอย่างไร มาแต่หัววันเชียวรี”

“สำหรับเจ้าค่ะคุณชาย” เหมือนดาวยกเถาปิ่นโตสูงขึ้น ท่าทางเต็มใจไม่มีเคอะเขินสักนิด

“เอาวางไว้ข้างล่างนั่นละ ที่โต๊ะหินอ่อนนั่น เดี่ยวฉันจัดการเอง”

“ให้ดิฉันจัดสำหรับให้เถอะเจ้าค่ะ ดิฉันขออนุญาตเข้าในครัวนะเจ้าค่ะ”

หล่อนไม่รอคำตอบของคุณชายสักนิด เป็นผลให้หม่อมราชวงศ์หนุ่มผ่นลมหายใจอย่างระอา สายหน้าก่อนยิ้มให้ทำที่เต็มใจจนออกนอกหน้าของหล่อน

เหมือนดาวคล่องแคล่วว่องไวในงานปรนนิบัติทีเดียว แต่ก็เฉพาะคนเฉพาะนายเท่านั้นละ เมื่ออยู่กับหม่อมมวดีหรือ...หล่อนรับใช้ในสภาพที่มิต่างไปจากถูกบังคับ จึงถูกตำหนิบ่อยครั้งว่าเป็นคนไม่มีสติวิญญาน

หม่อมราชวงศ์หนุ่มเดินลงมาข้างล่าง ที่ห้องรับแขกนั่นเอง มีโต๊ะไม้สักขัดเงาตัวหนึ่งตั้งอยู่ และบนโต๊ะมีสำหรับวางพร้อม ถัดออกมาเป็นหญิงสาวหน้าคม ยืนสำรวจมกิริยา...คลี่ยิ้มต้อนรับ

“คุณชายผูกเนกไท จะออกไปข้างนอกหรือคะ”

“วันนี้ฉันต้องรายงานตัวที่โรงเรียน” เขาหมายถึงสมัครงานนั่นละเท่าที่เหมือนดาวทราบก็คือ...เขากำลังจะถูกเด็กนักเรียนโรงเรียนนั้นเรียกว่า ‘คุณครู’

ข้างเป็นอาชีพที่ห่างไกลจากสถานภาพแห่งฐานันดรเหลือเกิน! เหมือนดาวคิด

“เธอกลับวังไปเถอะ”

“ให้ดิฉันอยู่รับใช้เถอะค่ะ”

“หม่อมท่านสั่งให้เป็นงานเธอหรือ” เขานั่งลงก่อนเงยหน้าถาม

“มิได้หรอกค่ะ หม่อมท่านไม่สั่งอะไรสักอย่าง” น้ำเสียงค่อนข้างกระเทกเจือความไม่พอใจอยู่เหมือนกัน “แหม ทำเช่นนั้นก็ไม่ถูกนะเจ้าคะ หม่อมท่านทำราวกับว่า...คุณชายสองไม่ใช่โอรสของท่านชายกระนั้นละ”

“เธอพูดแบบนี้ไม่กลัวว่าฉันจะนำไปฟ้องท่านหรือ” คุณชายสองถามด้วยเสียงเรียบๆ “มีที่ไหนกัน บ่าวในวังนิทาเจ้านายให้เจ้านายอีกคนฟัง”

“คุณชายไม่ฟ้องหรอกค่ะ ดิฉันรู้” หล่อณยัมกรู้กริม “คุณชายไม่มีใครเป็นคนเช่นนั้นมาแต่เด็กแล้วนี่คะ ถ้าคุณชายอีกคนละไม่แน”

อีกคนยัมอย่างไม่ถือสา เขามองจานสำหรับสามถึงสี่จานก่อนเลื่อนสายตาศึ้นมองหล่อนอีกครั้ง

“กับข้าวเยอะไปหรือเปล่า แน่ใจหรือว่าให้ฉันทานคนเดียว”

“ใช่ซีคะ ดิฉันทำเองทุกอย่างเลยนะเจ้าคะ ไม่ผ่านมือใครสักคน” คนพูดสุดจะภาคภูมิใจเมื่อได้โอ้อวดไป “รสมือดิฉันเป็นที่โปรดของท่านชายด้วยนะเจ้าคะ แม้ซ้อยเป็นคนสอนมา แต่คนสอนยังทำไม่สู้ดิฉันเลย”

“ให้ฉันชิมก่อนดีกว่ากระมัง เผื่อว่าไม่ถูกรสปากฉัน เธอจะทำหน้า
ยังงี้”

แม้เป็นคำพูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ขรึมๆ ตามวิสัยของเขา ทว่า...
ก็พาให้เหมือนดาวหน้ามันไป

หม่อมราชวงศ์รัฐติดักผัดพริกขิงเป็นจานแรก ตามด้วยจานที่
สองคือแกงพะเนียงเนื้อ และจานที่สาม...ผัดหน่อไม้สัสนแดงจัด

ลิลาเขาไม่เบาทีเดียวเทียวละ...ลิ้มรสด้วยท่าทางอันเรียบเฉย ไม่
บ่งบอกสักนิดว่ารสชาติอาหารก่อนไปทางไหนเลวหรือดีอย่างไร

“อร่อยนะ ฝีมือไม่เลว”

ที่สุดก็เอ่ยชมบ่าวผู้รอคาน้อยอยู่นาน... เจ้าหล่อนจึงคลี้มักกว้าง ท่าที่
ระริกระริขึ้นมาทีเดียว ราวกับหล่อนเป็นสัตว์เลี้ยงผู้สตัยซื่อ กระดิกหาง
รับความเอ็นดูจากเจ้านายอย่างไรอย่างนั้น

“ไปเถอะ ฉันเป็นคนทำอะไรเชื่องช้า ฉันจะล้างจานพวกนี้เอง”

“ว้าย ตายแล้วคุณชาย ทำได้ยังไงเล่าคะ ดิฉันทำเองเจ้าคะ”

“ทำไมฉันจะทำได้ ฉันดูแลตัวเองมาสิบปีแล้ว อีกอย่างหนึ่ง
มือเท้าฉันก็แข็งแรงอยู่”

“ແหม มีได้หรงกเจ้าคะ”

“เหมือนดาว...” เขาเรียกหล่อนเต็มชื่อ “อย่าเจ้าคะ-เจ้าขากับฉัน
เลย นี่ยุคปีไหนกันแล้ว หืม”

เหมือนดาวไม่ฟังหรงก หล่อนจะเรียกเสียอย่าง...หล่อนถนัดปาก
เรียกอย่างนี้ และใช้ว่าจะใช้ทางเสียงเช่นนี้กับเจ้านายทุกคน

เว้นก็แต่ทวนหัวของหล่อนผู้นี้เท่านั้นเอง

บ่าวสาวรองเป็นผู้เป็นนายรับประทานสำหรับจนเสร็จ หล่อนสังเกตเห็น
เห็นคุณชายดักข้าวเพียงสองทัพพีเท่านั้น จึงถามถึงรสชาติอาหารอีกครั้ง...
และได้คำตอบแบบเดิม

“อร่อยสมคำอวดอ้างนั่นละ”

ท่วงท่ากิริยาบนโต๊ะอาหารไม่ต่างไปจากภาพของผู้ดีมีศักดิ์ แม้คุณชายจะห่างเหินจากวัฒนธรรมไทยมานานกว่าสิบปี ทว่าความเป็นสุภาพชนยังชัดเจนอยู่ในภาพที่เห็น เหมือนดาวพิศมลงอย่างมีอาจเลื่องล่ายตาได้ จนอีกฝ่ายหักกลับมา

“บนหน้าฉันมีอะไรหรือ เห็นเธอจ้องไม่ว่างตา”

“อู๊ย ประทานโทษเจ้าค่ะคุณชาย แหม...คุณชายช่างมีกิริยางดงาม ไม่ผิดแผกไปจากผู้ดีทุกระเบียดเลยนะค่ะ”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มได้ยื่นแขนนั้นก็หัวเราะอยู่ในลำคอ ก่อนถามกลับมา

“ยังงี้ ผู้ดีทุกระเบียดนี่เป็นยังงี้”

“ผู้ดีก็คือคุณชายอย่างไรคะ เป็นทนายทราชสกุล กิริยาก็สมกันอย่างที่เรียก”

“ความเป็นผู้ดีอยู่ที่ฐานันดรชั้นหรือนี้ ฉันเพิ่งเข้าใจวันนี้เอง”

“ก็ต้องอย่างนั้นซีคะ สามัญชนจะเป็นผู้ดีไปได้อย่างไร” หญิงสาวเล่นหูเล่นตาพริ้มพราวขณะพูด “จริงไหมเจ้าค่ะ”

คุณชายหัวเราะเสียงแผ่วก่อนวางผ้าเช็ดปากลงบนโต๊ะ ลุกขึ้นด้วยกิริยานุ่มนวล ไม่ผลุนผลันพลันเล่นอย่างคุณชายคนพี่ที่บ่าวสาวพบเห็นจนชินตา

เหมือนดาวอาสาเก็บล้างจานสำหรับทั้งหมด คุณชายสองกลับขึ้นชั้นบนแล้วลงมาอีกครั้งพร้อมด้วยกระเป๋าทรงสี่ด้านใบหนึ่งกับสูทสีกรมท่า คล้องไว้บนแขน ชายหนุ่มทอดสายตามองออกไปยังสนามหน้าบ้านซึ่งไม่กว้างขวางนัก มีรถคันสีฟ้าอันเป็นวัตถุนอกพินัยกรรมที่หม่อมมาติมีน้ำใจยกให้...ถือว่าไว้ใช้เดินทางเพื่อสัมผัสมาอาชีพจอดเด่นอยู่ตรงนั้น

ขณะได้ยินเสียงรถเดินเครื่องดังหึ่ม...เหมือนดาวแทบจะโยนจานในมือทิ้ง รีบก้าวเท้ายาวๆ ออกมายังหน้าบ้าน

“โธ่ คุณชายละก็! จะออกไปก็ไม่บอกไม่กล่าวกันเลยนะเจ้าค่ะ”

ในยุคประชาธิปไตยนั้น เห็นจะมีพ่อค้า คหบดี และเศรษฐีหน้าใหม่ ผุดขึ้นราวกับดอกเห็ด การแข่งขันในธุรกิจหลากหลายเข้มข้นและเชือดเฉือน ที่ดินในพระนครกลายเป็นทำเลทองแทบทุกตารางนิ้ว ขณะที่ชนชั้นผู้ครองฐานะันตรคักดีสืบราชสกุลหลากหลายที่มา ไม่ว่าก็สายตาก็สาย ต่างก็จำต้องดิ้นรนไปทุกหนแห่ง เมื่อหน้าที่การงานกลายเป็นของผู้มีความสามารถ ใช้เรื่องอำนาจบาตรใหญ่เฉกเช่นในยุคก่อน

หม่อมราชวงศ์แพรวพริลาตเป็นอีกคนที่ดิ้นรนมิต่างไปจากสตรีอื่นๆ ในวัยบรรลุนิติภาวะที่ย่อมต้องเคลื่อนไหว และใช้เงินเป็นกระบอกในแต่ละเดือน โดยเฉพาะหญิงเจ้าสำอางอย่างเธอ

“ดิฉันเปิดร้านตัดเสื้ออยู่ราชวัตรคะหม่อมแม่ ชุดนี้สีม่วงเม็ดมะปรางอย่างที่หม่อมแม่ชอบ ดิฉันเลยสั่งตัดพิเศษมาให้หม่อมแม่คะ”

หม่อมวดีดูปีติยินดีกับของฝากที่ได้รับ...แต่คนข้างล่างผู้นั่งคอยปรนนิบัติอย่างใกล้ชิดในช่วงบ่ายคล้อยอย่างนี้ ลอบมองคนเป็นนายอย่างรู้เท่าทัน

จะใครที่ไหน...พหูสูตวัยกำดัดอย่างเหมือนดาวนั่นเอง หล่อนไม่ใช่คนมองโลกในแง่ร้ายและดื้ออย่างใดอย่างหนึ่ง กอปรกับหูสองข้างซึ่งใส่ใจในเรื่องราวของคนเป็นนาย ถอดแบบคนเป็นแม่มาอย่างไม่ผิดเพี้ยน หล่อนจึงรู้จักและรู้ใจหม่อมวดีเกินพอ ท่านมิได้ใส่ใจของฝากด้วยความลัทธิจริงหรือกระมัง แต่สถานการณ์บางอย่างในวันนี้...ย่อมใจให้ท่านตรึงอยู่ในภาพแห่งความภาคภูมิใจ ‘ว่าที่ลูกสะใภ้’ คนนี้นักหนา

เหตุผลที่ว่านั้น...ก็ประสาหม่อมผู้เดียวดายในวังใหญ่ ไร้ประมุขผู้เป็นหลักเป็นฐานให้ครอบครัวนั้นละ กอปรกับมีลูกชายคนเดียวที่ไม่เอาไหนแบบนั้น เหมือนดาวมั่นใจว่าหล่อนมองไม่ผิด...หม่อมวดีเพิ่งจะรู้ซึ่งถึงคุณค่าในตัวคุณหญิงแพรวพริลาตก็วันนี้... วันที่สกุลของคุณหญิงรุ่งเรืองมั่งคั่งกว่าสกุลของท่าน

“หญิงแพรวนี่เก่งใช้เล่นเลยนะจ๊ะ แหม...อายุแค่นี้มีกิจการร้านผ้า

เป็นของตัวเองเสียแล้ว”

“ต้องตื่นรันทันหนอยชีคะหม่อมแม่” คุณหญิงแพรวว่าแล้วก็เหลือบมองลงมาทางบ่าวสาว “นั่งดาว ฉันมีชุดทางเกวสยๆ มาให้แกตัวหนึ่ง คราวนี้พิเศษนะ เพราะฉันไม่เคยใส่มาก่อน ถือได้ว่าแกเป็นเจ้าของมันเป็นแต่แรกเชียวนะ”

เหมือนดาวกระจายความสดชื่นคืนสู่ใบหน้าทันตา

“ทางเกวหรือเจ้าคะ ดิฉันไม่เคยใส่ทางเกวสยๆ มาก่อนเลยเจ้าคะ ไหนเจ้าคะคุณหญิงเจ้าขา”

“อยู่ในรถนะ แกไปเอาสิ แล้วแกจะไปลองใส่มาให้ฉันดูด้วยก็ได้ ไปสิไป”

เหมือนดาวรู้อยู่หรือกว่าคุณหญิงแพรวพิลาศมีความหมายที่แท้จริงซ่อนเร้นในเจตนา... ใช่...คุณหญิงต้องการสนทนาตามลำพังกับหม่อมวดี กระนั้นเองเหมือนดาวก็ระริกระรี่ที่จะทำเช่นนั้น...ตามใจเธอต้องการ

ทางเกวตัวใหม่สีชมพูบานเย็นฉูดฉาดมากทีเดียว รับกับผิวขาวเหลืองที่ผุดผาดเปล่งปลั่ง หล่อนได้มันมาแล้วก็รีบสวมทันที กลิ่นใหม่จากเนื้อผ้าส่งให้อารมณ์ดีขึ้นราวกับเนรมิต

เย็นนี้...คุณชายสองกลับมาจะต้องได้เห็นหล่อนสวมทางเกวตัวสวยอย่างนี้ เขาคงตะลึงไม่วางตาเลยเชียวละ หากใส่เสื้อแขนกุดเปิดไหล่ร่วมด้วยละก็...ขนาดหล่อนเป็นหญิงยังละเมอเพ้อพกไปกับรูปโฉมของตัวเองในกระจกบนตั่ง นับประสาอะไร...กับบุรุษหนุ่มแน่นอย่างคุณชายวรัญชิต

เย็นนี้ละ! หล่อนจะกระซึกความสุภาพอ่อนโยนของเขา ทำให้เขาอ่อนโยบ...ตะลึงเพราะความงามของหล่อนให้จังได้!

